PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XII КВІТЕНЬ — APRIL, 1971 ЧИСЛО 4

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XII КВІТЕНЬ, 1971 Ч. 4

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 4 APRIL, 1971 VOL. XII

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$5.00
Передплата до інших країн	5.00
Поодиноке число	.50

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg 4, Man.

Subscription in Canada	$5.00
Subscription in other countries	5.00
Single copy	.50

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg 4, Man.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Редакція застерігає собі право скорочувати і виправляти надіслані матеріяли. Дописи, які поміщуються також в інших часописах редакція не приймає — уникаємо повторювання.

Не поміщені дописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначеним застереженням. На зворот фотографій, надісланих для виробу кліше треба заадресувати коверту, наклеїти вартість поштових марок і вислати разом з фотографіями.

Кольорові фота не придатні для ілюстрації, вони виходять темні і невиразні. Для виробу клішів просимо слати звичайні фотографії, плівок (негативів) також не приймаємо для виробу кліше.

НА ОБКЛАДИНЦІ — ВЕЛИКДЕНЬ — С. Карафа-Корбут.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

М. Мандрика — Воскресення	1
Великдень — Свято обнови	1
Н. Королева — На горі	2
Н. Кібець — З циклу споминів про Великдень	4
Г. Мосора — Психологія і педагогіка	6
Леся Українка — Одержима (перша дія)	7
А. Костенко — Леся Українка в Болгарії	11
Галина Мельник — До відділів Союзу Українок	12
Жертводавці Музейної Фундації	13
Volodia Smyrniw — The Stone Guest and the Stone Host	15
„У. В." — Ви маєте зробити більше	17
Н. Кібець — По буковинських Карпатах	18
Відділ для дітей	21
Є. Прокіпчук і Р. Карпяк — Звіт пров. з'їзду	22
Пам'ятник найдорожчим	24
Громадська і родинна хроніка	25
І. Вахна — Українська вишивка	28
Річні звіти відділів	29
Домашнє господарство	32
При праці для „Променя"	Обкладинка 4

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ВИБРАНІ ТВОРИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ — Видання КУК англомовне	$7.50
УКРАЇНЦІ В КАНАДІ — О. Войценко (англомовне)	$7.50
50-річчя ЗДОБУТТЯ ГРОМАДСЬКИХ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ — Др. Г. Яніївська	$0.75
МИСТЕЦЬКА КНИЖКА (укр. народні вишивки і взори)	$4.00
МИСТЕЦЬКІ СКАРБИ УКР. ВИШИВОК — С. Стечишин	$1.75
ТРИ СИЛЬВЕТКИ — Л. Білецький	$1.50
У ГОРАХ КАРПАТАХ — М. Ломацький	$3.50
ГОМІН ГУЦУЛЬСЬКОЇ ДАВНИНИ — М. Ломацький	$3.50
БЛИСКУЧА ЗОРЯ — Митрополит Іларіон	$0.50
Я ВЕРНУСЯ — О. Крамар	$0.50
ОСТАННІЙ ПРОРОК — Л. Мосендз	$6.00
УКРАЇНСЬКІ ХРЕСНІ ІМЕНА — Р. Гаук	$1.00
НАВЧАЙМО ДІТЕЙ СВОЇХ УКР. МОВИ — Митрополит Іларіон	$0.20
РЕЛІГІЙНІ МОТИВИ В ТВОРЧОСТИ Л. УКРАЇНКИ — Н. Когуська	$0.50
УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ — М. Пастернакова	$3.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ — в твердій оправі	$2.50
— в м'якій оправі	$1.50
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ У ДИТЯЧИХ САДОЧКАХ	$1.50
ПРОГРАМА НА РІЗДВ'ЯНИЙ КОНЦЕРТ	$1.00
ПРОГРАМА НА ДЕНЬ МАТЕРІ	$1.50
ПРОГРАМА НА СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ	$1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК	$2.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО КНИЖКИ	$1.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

620 Spadina Ave.

Toronto 179, Ont.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XII **КВІТЕНЬ, 1971** **Ч. 4**

М. Мандрика

Воскресення

Був ранній ранок... Хмарки польовії
Рожевіли на обрії пустель.
Ішли кущами лаврів дві Марії,
Ніби ховаючись в склепінні скель,
Щоб не побачив хто з юрби, з сторожі,
Що йдуть вони останню дань віддать
Тому, хто був святим Пророком Божим
А суджений на смерть людьми, як тать.
Вони несуть алой, пахуче миро...
Розп'яте тіло не воскресне знов,
Але хоч тим вони засвідчать віру,
Свою незмінну віру і любов.
Ніхто не бачив... От вже і гробниця...
Та диво! Мертвого у ній нема!
Спорожнена печера — каменіця
Лише лежить кривава пелена!
І враз почули голос його за собою,
Що йшов як музика до них з небес:
„Направлено Господньою рукою
Неправий суд людський —

Христос Воскрес!"
Із збірки „Вино життя".

ВЕЛИКДЕНЬ – СВЯТО ОБНОВИ

І ось ми знову на порозі Великодня. Ще кілька скорботних днів жалоби, посту, переживаючи події Страстей Христових; ще перед душею проходять образи розлютованої юрби, яка шумуючи кричить: „Розпни, розпни Його!" Аж гомін Великодніх дзвонів, сповіщаючи радісну новину, прожене понурі образи смутку, розвіє їх і могутнє „Христос Воскрес" полине світами між вірними, між синами і дочками українського народу.

Великдень — свято обнови в природі, свято обнови в людині. Кожна віруюча людина в переддоднях Великодня прирікає бути кращою, бути справедливою, бути корисною своєму оточенні, своїй родині, своїй громаді і своєму народові. Христова наука високо підкреслює вірність ідеалам, а засуджує зраду. Юда за гроші зрадив ідеал і за це жорстоко заплатив вічною ганьбою...

Сьогодні, в днях такого великого і врочистого свята, шукаємо і ми обнови думок і серця та кращих приречень у нашім громадськім житті, в якім також є наш український ідеал. Зупиняємось над нашим українським „Я". Яке воно, оте наше „Я" сьогодні? Чи потребує воно обнови? Чи всі ми, відложивши турботи будня, зібрались по наших родинах за великодніми столами? Чи ділимось надалі, як годиться тим символом єдности-свяченим яйцем у хвилинах урочистої тиші? Чи вітає брат сестру, сестра брата — один одного тим радісним привітом — Христос Воскрес?!

А погляньмо, чи не збився хто з нас з рідних доріг і не пішов манівцями? Може дехто зблудив і не може віднайти дороги до рідної хати? Може дехто зневірився і відрікся свого роду, свого імени, своєї рідної мови та став сиротою, безбатченком, бо до чужих не пристав а своїх загубив на дорогах життя.

З нагоди Воскресення Христового

Центральна Управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя"

шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

І коли таке стається, то скорботою сповняється серце наше. Тоді треба нам обнови віри в наше призначення, в наші заповіти. І де нам шукати за ними? Пригадаймо собі хто ми, чого ми знаходимось у широкому світі, далеко від землі наших батьків та які наші заповіти.

Знаємо, що після смерти і воскресення, учні Ісусові, сповнені печалі по утраті Учителя і Провідника, оставшись убогими і переслідуваними, розійшлись по світу, бо така була воля Христова, а розійшовшись, понесли вони народам слово Христової віри та славу Господню.

І чи ж не розійшлись так по світі сини і дочки українського народу, бо таке було веління Боже. Розійшлись та понесли й вони скорботу та біль, бо землю нашу посіли чужинці, ув'язнили свободу народу нашого. А вийшовши з рідних земель, чи не постановили ми шанувати віру і закони народу нашого, зберігати себе і родини наші у вірі батьків, бути вірними собі та не розгублюватись на чужих дорогах?

А десь там далеко, за морем є земля наших батьків, є могили наших предків, є історія, є гордість нації. Як святкує сьогодні наш нарід свято Великодня? Поет Богдан Лепкий сказав свого часу:

„Подайте вістоньку почерез усі перепони,
Чи у вас великодні дзвонили дзвони"...

Тому треба й нам обнови — міцної здорової обнови душі і серця українського, непохитної віри у наше призначення, бо недалекий той час, коли зникнуть між нами, тими що у вільнім світі і нашим народом в Україні, оті перепони і ми всі єдиним серцем та єдиними устами проспіваємо величне —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Н. Королева

НА ГОРІ

Петро лише махнув рукою:

— Казав уже!... Так що ж, Якове, ти зробиш з Учителем? Говорив я й про те, що Ірод шукає Його: почув бо про останнє розмноження хліба під Витсаїдою. Я Його так благав, щоб пожалів Себе і нас та не йшов на таку небезпеку. Це ж бо може бути й смерть!...

— Та й не помогли твої благання?! Вчитель же так тебе любить! — підніс голову Іван.

— Любить!... Знаю, що любить. Та ж дивна мені Його любов!... Сказав лише: — „Відійди від мене, сатано, бо спокушаєш мене". Про людське, говорить, ти все думаєш... Про людське!... А як же мені не думати про людське, коли ж всі ми — люди... Лише люди, а не янголи.

Петро зажурено поклав сиву голову на натруджені руки, якими обіймав свої коліна.

Іван та Яків мовчали. Вони, як і Петро, відчували, що Вчителеві вороги все щільніше обплітають їх сіткою лукавих пасток. Передчуття чогось грізного, неминучого пригнічувало учнів. Часами не могли молитись, коли Вчитель відходив з ними на самотні скелі та урвиська, щоб в тихості та далеко від юрби відпочинути в молитві. Як хмари, що мають вибухнути громовицею, наростав неспокій у їх серцях. Стерпла в пригніченні душа чекала, як принишкла природа очікує хуртовини.

А довкола все було повне такого досконалого спокою. Гори підносили свої лисі голови до прозорого неба, а різкі на деннім світлі контури стрімких скель ,притемнені вечірніми тінями, немов зливались з легкими й такими ж прозорими, як і самі гори, хмаринками.

Втомлені довгою ходою Яків та Іван поснули, спершись на каміння. Петро розплутав розпорошене ремінння сандалів і розтирав набряклі в котниках ноги. Він знав, що слід скористати з нагоди та підкріпитись сном, але ж заснути не міг. Боліло й пекло, що Вчитель немов навмисне не хоче зважати на небезпеку. Петро вірив — і це ще перед кількома днями щирим криком вирвалось з глибини його душі: — „Вірю, Вчителю, що Ти єси Син Божий", — вірив цілком і ладний був своїм життям посвідчити свою правду віру в дійсного обіцяного Месію. Але... чи ж не сам Він часто повторює, що Він — людина, що Він — „Син Чоловічий"?! Навіщо ж тоді нехтувати людськими способами обачности? Ліпше ж не наражатись на ворожість синедріону первосвящеників, як от, наприклад, уникнув непорозуміння з владою, коли Його провокували цезарським зображенням на динарі! То чому ж тепер не податись до Тиру чи Синоду, де теж є люди, яким також треба слова Божого, але ж які байдужі до суперечок жидівського священства?!...

Думки нагонили одна одну, як хвилі, зливались до купи, набігаючи, як хвилі ж, на тверду скелю Вчителевого слова, що „повинно статись написане пророками". Ці хвилі почали вколисувати Петра. Здавалось, ніби він чує, як вони синіють і стають прохололі, немов морські. Ось підносяться у високості, розбігаються в далечінь, розкочуються в безкраю безконечність. За мить, коротку, як мжик ока, перебігло йому думкою:

— Я ж уже з волі Вчителя йшов по воді... Може оце тепер Він кличе мене до Себе цим небесним простором?

Відчув солодку блаженність і широко розтулив очі. Раптом всім тілом відкинувся назад, захоплений, здивований й цілковито вирваний з реальної дійсности. Бо ж в кількох кроках від нього й товаришів, в авреолі сліпучого світла, яка переходила в сяючі каскади золотисто-рожевих променів, стояв високо над землею повний Божеського спокою улюблений Вчитель. По боках Його, так само в повітрі, схилились до нього дві постаті. Більш серцем, як розумом, впізнав Петро пророків. Здавалось, всі троє розмовляли. Але Ісус дивився на пророків: Вчителів погляд поринав у безконечність. І Його променисте лице, як кілька злучених докупи сонць, і одежа, біліша за сяючий на гірських верховинах сніг, — були такі неземні, такі незвичайні, що один погляд на цей Вчителів образ давав найповніше блаженство, як здійснення найвищої мрії. Петро знав, що ніколи й ніщо в житті не може викликати вдруге таких переживань, які були в нього в цей мент. І всією своєю силою забажав затримати це щастя, примусити стати час, щоб був нерухомий, як уритий в землю камінь. Він високо підніс руки й, впавши навколішки, гукнув на повний голос з самого серця:

— Вчителю! Як добре нам тут! Поставимо три намети... Один — Тобі, один — Мойсеєві, один — Іллі... — й не мав більше слів.

Ісус перевів очі додолу й глянув на нього. Тінь усміху — лагідного, повного любови й ласки, перебігла Його устами. Усміхнувся, як усміхається батько на наївну дитячу вигадку...

А довкола вже наростала світляна хмара й голос, подібний до звуків грому, пролунав ущелинами, долинами, горами...

Петро впав на обличчя.

І коли вже учні цілком отямились, Петро міркував мовчки. Здавалося йому, що не той величний Божий голос, не те надземне світло, навіть не те почуття блаженности кинуло його до ніг Вчителя. Упав він у повній покорі й у свідомості своєї слабости, бо ж зрозумів, що аж надто людською була його думка, а ніщо людське, навіть і найбільша блаженність, не може стояти навіки на одному місці нерухомо. Лише в небі, у Богові Єдиному може дух людський злитись з вічністю. І про це благав, упавши на обличчя, будучий намісник Христа на землі...

Христос Воскрес!

В День Свята Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа, вітаємо: Блаженнішого Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла, духовенство Української Греко - Православної Церкви, головну управу Союзу Українок Канади, членство інших відділів та весь український нарід на рідних землях і на чужині перебуваючих.

ЗА УПРАВУ ВІДДІЛУ:

М. Божик, голова. **К. Федорів,** кор. секр.

З ЦИКЛУ СПОМИНІВ ПРО ВЕЛИКДЕНЬ

Жили ми не в центрі, а ближче до околиці великого міста. На південний захід від нас, кварталів з дванадцять лежала широка дорога в степ, по якій часто можна було бачити людей, які йшли пішки, або їхали возом на городи та баштани.

Гарно в степу весною. Ще місцями лежить сніг, а на прогалинах між ніжною першою травою біліють перші квіточки — підсніжки. В деяких місцях вони ростуть і синенькі й рожеві. З якою приємністю несли ми маленькі букетики перших квітів своїм мамам.

Прихід весни наближав нас до свята, яке всі ми дуже любили. Проходило воно завжди урочисто і весело. Навколо нас було чотири церкви і в цей день якось особливо гарно дзвонили по всіх церквах. Спочатку було чути великий дзвін, що кидав своє тверде:

— Є!.. Є!.. Є!...

— Так, Є чудо!.. Є чудо!.. — відповідали ніжні передзвони.

— Є!!.. Є чудо, вірю в чудо!

— Воскрес Христос!

Люди вітали один одного Христос Воскрес! Воїстину Воскрес! відповідали інші. Ми також віталися так само і здавалося нам, що навколо нас все також радіє з того. Навіть горобці й ті цвіріньокали інакше. Любили ми качати крашанки по траві. Цокатися крашанками, щоб дізнатися — хто довше проживе.

Великдень того року, коли наші вирішили святкувати його на селі у діда і баби на Полтавщині був пізній. Степ і круті береги Дніпра вже вкрилися травою. В плавнях було ще вогко.

Я не могла дочекатися того дня, коли ми вже мали їхати. Їхати треба було пароплавом.

В Страсний четвер пеклися паски, а в Страсну п'ятницю пополудні навантажені кошиками з пасками та подарунками сіли ми на пароплав, що йшов на Київ. Пароплав був великий і стільки в ньому було цікавого подивитися, що я не дивлячись на мамині попередження побувала і на капітанському містку, і в кочегарці і навіть в третій клясі, де бачила курчат і поросят у кошиках. Але найкраще було на палубі.

Навколо сама вода, лише сонечко відблискувало і мерехтіло у воді наче б то рибки хлюпалися в ній. До мене на палубу вийшла тітка Олена. Мама лишилася в каюті бо була дуже втомлена приготуванням. За якихось півтори чи дві години все навкруги стало змінюватися. Сонечко збиралося вже на спокій і великою червоною кулею ховалося за обрій тільки їскраво виблискуюча доріжка розпливалася по воді. Згодом сутінки вкрили все навколо. В повітрі стало свіжіше. Притулившись до тітки я вдивлялася у воду намагаючись щось побачити. Вода під нами була зовсім чорна, а широке плесо відсвічувало в собі зоряне небо і гасило ті зорі, розступаючись перед пароплавом, що плив і плив у ніч.

Мама покликала нас вечеряти. Ліжко вже було готове для мене. За вікном плюскотіла бита колесом хвиля. Приємно пахла свіжа білизна. Втома брала своє. Десь на кормі спочатку сміялись, а потім почали співати. Співали дуже гарно і розносився той спів в далечінь по воді. Спів і плюскіт хвиль заколисав мене.

Вночі пройшов грозовий дощ. Далекий приглушений відстанню грім, ще з стриманою лютістю погрожував комусь. Мене розбудили. Пароплав тримався правого берега. Протяжний, басовито-хрипкий гудок попереджав про підхід до причалу. Поступово пароплав уповільнив ходу. Велися підготування до висадки пасажирів. Було дуже рано. Сірий туман прослався геть над всім. Було холодно і непривітно. За кілька хвилин із темряви виплило кілька скупих ліхтарів на невеликому причалі, що сирітливо прихилився до мокрого берега. Пароплав усім своїм громадищем сунув на нього. Притиснувся боком. Грюкнули сходні і всі, хто мав висідати рушили на берег.

Нам треба було перепливати човном на лівий берег Дніпра, а потім ще возом їхати до села. Виявилось, що Ворскла (притока Дніпра) розлилася, залила плавні і не було нікого з візників. Довго умовляла мама перевізника довезти нас до села і той згодився лише тоді, коли дізнався до кого ми їдемо.

Багато клопоту і страхіття пережили ми. Вода глибока, човен плиткий та ще й кошики з нами. Часом набиралося води через верх і треба тоді було вичерпувати її. З Божою поміччю підплили ми нарешті під поріг чиєїсь хати. Сонечко підбилось вгору. Стало тепліше і навіть цікаво було бачити качок та гусей плаваючих по подвір'ю. Мукали корови. Чимсь смачним пахло в повітрі.

Городами попрямували ми до дідусевого обійстя. Дідова хата стояла на горбку, тому до них вода не дійшла. Привітанням і поцілункам

не було кінця. Ми були, як казали бабуня радісною несподіванкою, а я, головною персоною.

У Страсну суботу дідусь приводив до належного вигляду подвір'я. Старанно чистили тварин, заготовляли стільки кормів, щоб вистачило на свята. Бабуня кінчали готувати страви та при допомозі мами і тіток прибирали в хатах. Тітка Нюся білила та розписувала піч різними визирунками. Стояла вона така гарна в розі й не вірилось, що кілька годин тому з неї рогачами витягали чорні від сажі казани та горщики. Свіжо вимазана долівка блищала сонечком. На великий стіл, що стояв в розі перед образами поклали вишивану скатертину. Над образами повісили довгий теж вишиваний рушник. Лавки понад стінами застелили новими ряднами.

З своїми двоюрідними сестрами та братами з якими дуже скоро здружилася відвідали всі цікаві місця. Набігавшись досхочу поприходили ми втомлені та голодні додому. Бабуня вже скінчила свою роботу. Мама з тітками розкладали подарунки в другій хатині.

По роботі всі милися, одягалися у все святочне. Дідусь засвічував лямпадку і читав молитви перед образами, ми молилися разом з ним. По молитві, повечерявши ми полізли на піч. На печі було тепло і затишно. Черінь була гаряча і ми розклавши подушки влягалися, як поросята на ній. Бабуня готували ночовки, в які вкладали паски, шинку, ковбаси, сало, сіль, крашанки і багато дечого іншого для посвячення, а також велику воскову свічку і накривали все це чистим рушником.

Ніч була темна. З нашого віконичка на печі було видно лише кілька мерехтливих, чистих та ясних зірок, та ще гілку з вишні. Втомлені біганиною дехто з нас поснули, а хлопці ще чмихали, щось розповідаючи. До церкви мали їхати лише дорослі. Збиралися дідусь з усією родиною, а бабуня лишалася з нами вдома. Віз з сіном накритий святочним рядном був вже приготовлений. Воли впрягалися тоді, коли мали виїздити. Дідусь кохався на волах і мав найкращих на все село.

Метушня і голосна розмова розбудила нас. Грюкнули дверима. В хаті стало тихо. У нас на печі було видно, як при сході сонця. Петро скочив з печі ми за ним і подалися на двір бо в хаті нікого не було. За кілька хат від нас палахкотів великий сніп вогню. Горіла чиясь стріха. Іскри, як зорі розбризкувалися довкола. Чути було голоси людей, рев худоби. У церкві дзвонили на сполох. Ми збилися в купу і дивилися на полум'я, що місцями притухало, а потім знову вибухало ще з більшою силою. З нами стояли мама і бабуня, яка тихо молилася. Тітка Олена привела сусідських дітей, у яких горіла хата. Взяла з собою старі рядна і знову побігла на пожарйще. „Добре, що тиха ніч і нема вітру" — сказали бабуня і перехрестились...

З пожежі повернулися мокрі, брудні та втомлені. З дідусем прийшли й сусіди (погорільці). В хаті відгонило димом. Діти підбігли до батьків і почали плакати. Нам було їх дуже шкода і ми вирішили всі наші крашанки віддати їм. Дідусь поспішав до церкви посвятити паски.

Схід почав забарвлюватись рожевим серпанком. Легкі хмаринки відбивали соняшні промені, а ми дивилися у вікна виглядаючи наших з церкви. При сході сонця святили цього року паски і тому люди пізно роз'їзджалися по домівках. Дехто з сусідів завертали до нашої хати, щоб привітати погорілих сусідів з великим святом Воскресіння Христового і поділитися з ними свяченим. Деякі навіть давали їм гроші обіцяючи допомогти відбудувати хату. А над селом розносилася благовість і летіла вона до кожного двору, до Дніпра на плавні та далеко, далеко в степ, в кучугури. Певне і переможне Христос Воскрес! — Воїстину Воскрес! викликало у одних сльози радости та надії на краще майбутнє, а у других сльози пережитої кривди, лиха або безталання.

Наталія Кібець

ПСИХОЛОГІЯ І ПЕДАГОГІКА

Психологія: це наука, що займається душевними проявами: як почування, враження, спостереження, думки, бажання воля і т. п.

Педагогіка: наука про виховання і навчання дитини.

Виховання це мистецтво — Платон казав (грецький філософ) „нема нічого більш божественного, як виховання. Тільки завдяки вихованню людина стає людиною".

Виховати когось є справа надто складна і трудна. Кожна справа, за яку ми беремося вимагає, що б її раніш вивчити добре (ремісник, професіоналіст), тим більше виховники повинні знати матеріял (дитину) і науку виховання: **педагогіку.** Виховники, які мало знають психологію, що є підставою педагогії, не виповнять завдань виховника. Педагогіка, яка відділюється від психології можна порівнати з трисуванням, якого виховники не повинні застосовувати до дітей.

Початок 20-го століття позначився великим поступом у дослідженні психічного життя дитини. У цій ділянці особливу заслугу має наш український психоневролог проф. Іван Сікорський. Його видання „Душа дитини" дуже поширене у зах. Европі — 30 видань.

Дитина успадковує від своїх батьків як добрі, позитивні природні прикмети, так і від'ємні. Завданням педагога є зміцнити й розвинути все позитивне а тамувати неґативні сторони дитини. Тому застосування педагогіки не може бути однакове до дітей з різними індивідуальними рисами.

Окруження, в якому перебуває людина має виховні впливи на неї, починаючи з перших днів немовляти (сімя, школа, товариство з вулиці, різні юнацькі організації, Церква). Кожний із цих виховних чинників має свої особливості і свій зміст.

Розвиток дитини поділяють на певні періоди. Підставою такого поділу є розвій психічного життя.

1) Безмовне дитинство (0—1 р.) — 2) Період первісного творення мови (1—3 р.) — 3) Дошкільний період (3—7 р.) — період гри. 4) Старше дитинство (7—12 років) — 5) Доріст (12—16 р.) — 6) Юнацькі роки (16—30 р.).

2) В цім періоді розвивається головний мозок, а головно центр мови. Тому треба звернути увагу на те, щоб перші слова, які зарисуються на мізковій корі, були рідні, українські. Тоді дитина не буде мати великих труднощів у вимові і перша мова-рідна лишиться на все життя **рідною.**

3) У цім періоді творяться основи вдачі (характеру) людини і проявляються особливості обдарування її. Тут головне, щоб діти зростали в рідному оточенні. У таких дітей головний мозок розвивається, як центр ума і волі — вони сприймають все, що чують. Це є вік запитань — (а чому? а де? а як?). Ці питання є продуктом внутрішнього зацікавлення. Своїх виховників люблять, якщо вони не тільки наказують, але також є співактивними. Починають розуміти поняття: добре і зле. Не люблять, щоб жартувати, чи сміятися з них. Вони чемніші поза домом, бо люблять добру опінію від інших. Соромляться, коли хтось побачить, як вони плачуть. Люблять бавитися. Люблять пісні і казки. До спання бажають забрати зі собою всі свої дорогоцінності: камінчики, ляльки і т. п. Часто їм треба пригадувати про фізіологічну потребу. Гігієнічні навики це дуже важлива справа. В цім віці діти є непорядні. Треба їх вчити, як при столі заховуватись. В своїх розмовах перебільшують факти.

Вправа волі: 1) Молитва, 2) Гігієна і самостійне вбирання, 3) Порядок своїх речей. Для розвитку пам'яті й волі у дітей сильно сприяє проєктне мислення, як будова мосту, через уявлювану річку, інсценізація казочки, гра в війну, тощо. В цих дітей проявляється еґоцентризм-поборювати його груповими іграми.

Обов'язок українського педагога є виховати наших дітей на повновартісних громадян-українців: здорових фізично, чесних, зі сильною волею, правдивих християн, здібних підпорядковувати свої власні інтереси і навіть інтереси своєї родини загальним справам свого народу, своєї держави. Плекання цих позитивних рис характеру людини дуже складне і вимагає довшого часу. Одначе в дитячому віці треба конечно закласти міцні підвалини під кожну з тих рис.

Часами наші обставини є дуже важкі, одначе вони нас не звільняють від цього обов'язку, навпаки вимагають якнайбільших зусиль до виконання його.

Найпершим нашим обов'язком є усунути явища, які впливають неґативно на дітей — це злий приклад, непошанування української мови, релігії, правдомовність і т. п. Мусимо давати їм

Леся Українка

ОДЕРЖИМА

Драматична поема

В Рік Лесі Українки поміщуємо у Великодному числі першу дію з її драматичної поеми „Одержима". Христос на розмові з Міріям, яка ніяк не може збагнути безмежної доброти Христової. Наближалось переслідування Христа і Його останні дні на землі. Це одна з релігійних драм поетки. **Ред.**

I.

Берег понад озером Гадаринським. Далеко на горизонті ледве мріють човни коло берега і чорніє люд, що хмарою заліг далекий берег.

Міріам, „одержима духом" в глибокій тузі блукає поміж камінням понад берегом, далі зіходить на шпиль скелі і дивиться не на берег, а в глибину пустелі, вона бачить там когось удалині.

Міріам

Він там, він все сидить так нерухомо,
як те каміння, що навколо нього.
Над ним — мені здається, я те бачу, —
нависли думи хмарою важкою,
от-от з них стрілить ясна блискавиця
і цілий світ осяє. Ох, коли ж,
коли вона розіб'є темну хмару?
Хоч би мене убила блискавиця,
я прагну, прагну, щоб вона злетіла,
щоб хоч на мить чоло те просіяло.
Годівлю дав юрбі, тілам і душам,
всім дав спокій, а сам у сій пустелі
пасе думок отари незчисленні.
Нема їм впину, а йому спочинку...
Який він одинокий, Боже правий!
Невже йому не можна помогти?
Невже він завжди буде одинокий?
„Месія прийде в славі світ судити" —
так сказано в пророцтві, більш нічого.
І правда, й милосердя — все для світа,
а для Мессії що? Чи тільки слава?
„Війна і звада, смерть, недуги зникнуть,
мир буде на землі і щастя в людях..."
А для Мессії? — знову „слава в вишніх"?
І тільки слава? О, яка ж то кара

Мессією, що світ рятує, бути!
Всім дати щастя і нещасним бути,
нещасним, так, бо вічно одиноким.
Хто міг би врятувати його самого
від самотини, від страшної слави?

(Пригнічена раптовою втомою, сідає під скелею і схиляється на камінь).

Чого ж се я слідом за ним блукаю?
Чого? Сама не знаю. Певне, дух
мене сюди завів на певну згубу.
Ну, що ж! нехай! Мені тут гинуть краще,
ніж в іншім місці. Я загину тут,
я вигострила погляд у пустині,
мов соколиний зір, — все виглядала,
чи він хоч не подивиться на мене?
Не подивився і не обернувся...
Занадто вже буйна була надія!
Чого ж я сподівалась?... Я не знаю!

(Розхитуючись, як ті, що голосять на гробі, співає стиха тужливу східну пісню, довго, без слів).

Про се співати можна, а сказати
слів не стає.

(Співає знов).

Яка була юрба
за ним, як він ходив по Галілеї.
І кожний встиг торкнути хоч одежу,
хоч край плаща Месії тільки я
торкнути не посміла, бо нічого
просить не мала в нього: ні здоров'я,
ні страви на безхліб'ї. Я не знаю,
чого я йшла з юрбою...

(Співає знов).

Він нікому
не відмовляв потіхи і поради,
Кому що бракувало, він давав.

(Співає).

добрий прикалд „Слова вчать, але приміри потягають".

Нашим обов'язком є: пам'ятати, що біля нас є діти, не лише цього батька і цієї матері, а що в той же час діти наші, діти нашої спільної Матері-України і що перед Нею за цих дітей відповідаємо всі ми: Батьки і Виховники.

Т. Мосора.

А що ж мені бракує? О Мессіє,
ти, може, знаєш?

Незамітно для Міріам Мессія наблизився до неї з за скелі, надійшовши з пустині і схилився над нею.

Мессія

Знаю Міріам!

Міріам

(Жахнулась).

Учителю!

Мессія

Не бійся, жінко, спокій
я хочу дать тобі.

Міріам

О, я не хочу,
не хочу я спокою!

Мессія

(лагідно і разом суворо).

Міріам

Се дух в тобі говорить. Чом не хочеш?
Спокою прагне всякий.

Міріам

Але ти,
учителю, покинув той спокій,
що був у тебе в тихім Назареті.

Мессія

Ти дорівнятись хочеш...

Міріам

(з поривом)

Ні, Мессіє,
я не рівнятися до тебе, ні!
Я знаю те, що я нещасна жінка.

Мессія

Так нащо ж ти зрікаєшся спокою,
єдиної потіхи всіх нещасних?

Міріам

(з раптовою одвагою)

Бо ти його не маєш, сине Божий!

Мессія

Яке тобі до мене діло, жінко?

Міріам знищена, збентежена, закриває лице покривалом і повертається йти геть.

Мессія

Стій, Міріам, скажи, ти в мене віриш?

Міріам

(не одкриває лиця)

Я вірю, що ти Божий Син, Мессіє,
і всім, окрім мене, даси рятунок.

Мессія

Усім, крім тебе, жінко?

Міріам

Ти сказав.

Мессія

Я не сказав того.

Міріам

Та я не чула.
Прости, учителю, я мушу йти.

(Відступає).

Мессія

Куди ти йдеш?

Міріам

Не знаю. Так, на безвість.

Мессія

Чого ж ти йдеш?

Міріам

Бо мушу йти.

Мессія

Навіщо?

Міріам

Ти знаєш. Ти — Мессія! Я не знаю.

Мессія

Зостанься тут.

Міріам мовчки спиняється.

Мессія

Скажи мені, ти чула,
що говорив я людям?

Міріам

Так, Мессіє.

Мессія

Ти прийняла мої слова?

Міріам

Ніколи
я не забуду їх.

Мессія

І вслід їх підеш?

Міріам

Вони слідом за мною підуть всюди,
волаючи: „Ти йдеш в неправу путь!"
І, мов на жар пекучий, наступати
я буду на слова твої огнисті, —
сліди мої від них криваві будуть.

Мессія

Уперта річ твоя, ти мов рабиня,
що знає волю пана і не слуха.
Таких рабів сувора кара жде.

Міріам

(падає навколішки)

О, горе! Впала вже на мене кара,
і вже її ніхто не здійме з мене!

Мессія

У тебе мало віри. Якби ти
хоч зерня віри мала...

Міріам

О, я вірю,
без краю вірю в тебе, сине Божий,
та я не вірю в себе! Я не вірю,
щоб я могла твої слова прийняти.

Мессія

Таке смирення гірше від гордині.

Міріам

О, сто раз гірше, я те добре знаю,
і з того розпач мій.

Мессія

Ти не наводь
обмови зайвої на власну душу, —
такою чорною вона не може бути.

Міріам

О ні, учителю, вона чорніша.
ніж хата-пустка, що після пожежі
чорніє порожнечею. Вода
твоїх речей, цілюща та живуща,
душі моєї вигоїть не може.
Вода боронить від огню живого,
згорілу ж хату дарма поливати.

Мессія

Та що тобі спалило душу, жінко?

Міріам

Не знаю, чи ненависть, чи любов.

Мессія

Кого ж ненавидиш ти?

Міріам

Ворогів.

Мессія

Своїх?

Міріам

Твоїх.

Мессія

Я їх казав любити.

Міріам

А я люблю, не їх.

Мессія

Вони для тебе,
як і для мене, ближні.

Міріам

Але я
від них далека, наче від єхидни.

Мессія

Вони не відають, що творять.

Міріам

І єхидна
несвідома, а всяк її розтопче,
як стріне на шляху.

Мессія

Якби єхидна
могла покинути свою отруту,
вона була б не гірша від голубки.

Міріам

Але вона отрути не покине.

Мессія

Про царство Боже на землі ти чула?

Міріам

Та я ж тепер ніде його не бачу.

Мессія

Ти дивишся й не бачиш, маловірна.

Міріам

О так, не бачу! Світло твого духа
мене сліпить. Чим ти мені ясніше,
тим душі ворогів мені темніші,
тим менш єхидна схожа до голубки.
Не маловірна я, занадто вірю,
і віра та мене навік погубить.
Я вірю, що ти світло — і такого
ся темрява до себе не приймає?
Я вірю, що ти слово — і такого
отой глухорожденний люд не чує?
Їм, може, треба іншого Мессії?
Їм, може, сина Божого не досить?

Мессія

Вони сліпі, вони ще не прозріли,
самого слова мало їм для віри,
їм треба діла.

Міріам

Ти творив дива!

Мессія

Творив дива ще тільки над водою;
сього не досить — треба крові.

Міріам

(з жахом)

Крові?
Чиєї крові, вчителю?

Мессія

Моєї.

Міріам

Хай їм вона на голову впаде!

Мессія

Не проклинай, вертається прокляття
на того, хто сказав його.

Міріам

Нехай!
Я знаю се, проклята я навіки,
бо я любить не вмію ворогів.
О, кожний тихий усміх фарисея
для мене гірш від скорпіона злого.
Мені бридка не так сама отрута,
як все оте гнучке, підступне тіло.

Я вся тремчу, коли його побачу.
В моїх очах я чую зброї полиск,
в моїх речах я чую зброї брязкіт,
так я узброєна в свою ненависть,
як вартовий коло царської брами,
що радий вихопить на кожного свій меч,
хто тільки зле замислить на владáря.

Мессія

Чи ти й мене ненавидиш так, жінко?

Міріам

(з докором)

Учителю!

Мессія

Ти, може, скажеш — любиш?

Міріам

Ти се сказав.

Мессія

Я так сказав: хто мовить,
що любить Господа, а брата ненавидить,
неправда то .

Міріам

Хіба ж і той не любить,
хто душу віддає?

Мессія

Що значить, жінко,
віддати душу?

Міріам

Значить — будь готовим
загинуть за любов.

Мессія

То се ж би звалось —
віддати тіло. В тім душі нема.

Міріам

А хто покине батька, матір, браття,
все рідне, любе, все, чим жив він досі,
для іншого — невже і той не любить?

Мессія

Хто зрікся всього, а себе не зрікся,
не любить той.

Міріам

О Господи, якої
ти жертви хочеш?

Мессія

Жертви я не хочу,
любові тільки.

Міріам

Мушу всіх любити?

Мессія

Так, всіх.

Міріам

Всіх, крім тебе, — се неможливо.
Але тебе і всіх — се понад силу.
Та за що ж, за що ж маю їх любити?

Мессія

Недовірки питають тільки „за що?".

Міріам

О, як недовірки любити вміють!
Як поломінь, палка у них любов!

Мессія

А та любов, що я від тебе хочу,
повинна буть як сонце — всім світити.

Міріам

О, що мені робить? Немає сонця
в моїй душі. Ніч, ніч, понура ніч.

Мессія

Ще, може, зійде сонце для тебе.

Міріам

(з раптовою надією)

Учителю! чи ти мені позволиш
пролити кров мою?

Мессія

За кого? За людей?

Міріам

Ні, не за їх!

Мессія

То нащо проливати
даремне кров?

Міріам

А може, недаремне?
А може, кров'ю викупить я зможу...

Мессія

Кров без любові викупить не може.

Міріам

Якби ти хтів прийнять від мене викуп,
щоб не лилась твоя святая кров!

Мессія

Ти хочеш викупить мене?

Міріам потакує мовчки головою.

Мессія

Даремне!

Міріам

Нехай даремне! Та позволь загинуть
хоч не за тебе, то з тобою вкупі!

Мессія

Ваалові дають даремні жертви,
я ж не приймаю їх.

Міріам

Мессіє!

Мессія

Ні, для тебе
я не Мессія. Ти мене не знаєш.

(Відходить).

Міріам зостається в пустині сама.

Складаю $5.00 на нев'янучі квіти в пам'ять моїх рідних — батьків, дітей і онуків. Вічна їм пам'ять!

Варвара Кузьменко, Торонто.

ЛЕСЯ УКРАЇНКА В БОЛГАРІЇ

Давно вже Леся збиралася поїхати в Болгарію провідати свого дядька Михайла Драгоманова, але завжди щось стояло на перешкоді, найбільше здоров'я. Та влітку 1894 року від дядька прийшла лиха вістка — лікарі сказали, що в нього тяжка сердечна недуга і що жити йому лишилося зовсім недовго.

Покинула вона тоді все, забула, що й сама хвора і негайно подалася за кордон. Леся була ще зовсім мала, як російські посіпаки стали переслідувати М. Драгоманова. Вони зняли його з посади професора історії Київського університету і готувалися заслати до Сибіру. Та він своєчасно виїхав із сім'єю за кордон. Коли в боротьбі з Туреччиною болгари за підтримкою інших слов'янських народів домоглися певної незалежности й заснували у своїй столиці Софії перший університет, то на катедру історії запросили професора М. Драгоманова. Там він жив із сім'єю до самої смерті.

Отож сюди й приїхала Леся Українка.

Вона недаремно вважала дядька за свого вчителя — він висилав їй книжки, в листах давав поради та вказівки, що і для чого треба читати.

В нього дома була чудова бібліотека, про яку Леся могла тільки мріяти. Широко була тут представлена вільна українська преса.

Драгоманова відвідували видатні діячі, переважно емігранти з України, що повтікали з тюрем та заслання. Леся знайомилася з ними, слухала їхніх розмов, і це теж мало для неї велике значення, бо книжки книжками, а зустрічі з живими людьми і живе слово замінити нічим не можна.

Представники старшого покілння, що змушені були покинути батьківщину, розпитували молоду письменницю про рідний край, про те, чи готується їм гідна зміна сильних і відважних борців з молоді тощо.

Мабуть під впливом цих розмов Леся написала вірша, де є такі рядки:

О, не забуду я тих днів на чужині!
Чужої й рідної для мене хати,
Де часто так доводилось мені
Пекучу, гірку правду вислухати.

Тут у Болгарії, Леся Українка пильно стежила за життям, всім цікавилася, всюди намагалась побувати.

Вивчивши болгарську мову, вона відвідувала театри, різні зібрання і навіть урядові парляментські засідання.

8-го червня 1895 року М. Драгоманов помер. Його смерть завдала Лесі невимовного жалю і горя. Через півтора місяця після цієї сумної події вона залишила Болгарію.

В складному становищі опинилася тепер поетеса. Їй хотілось негайно повернутися додому. Та разом з тим вона розуміла, що з її думками і прагненнями важко доведеться там, де нема ні вільної преси, ні вільного слова, а кругом шпигуни та в'язниці.

А лишитись на чужині — значить відірватися від рідного народу і коханого краю, втратити творчий ґрунт і силу.

Напередодні від'їзду з Софії поетеса казала своїм знайомим: — я не знаю, що буду робити, повернувшись на Україну, сама думка про це тюремне життя сушить моє серце.

Не знаю, як хто, а я не можу терпіти мовчки під'яремного життя.

Боже мій, для нас тепер скрізь чужина, навіть і в рідній землі... Знаєте, як у тій думі: у тій думі:

Ой неволе, неволе бусурманська,
Розлучила ти мужа з жоною, матір
з дочкою...

Розлука тяжка, та й зустріч не легша. Ну нічого, будемо битись, а там побачимо. Знаєте, а я все ж таки трошки оптимістка і думаю, що світ іде не до гіршого, а до кращого, тільки коли б він скоріше йшов, а то стільки сили й людей даремно гине.

А у нас на Україні, ще багато мусить загинути, поки що-небудь людське вийде. І я, і всі мої друзі, певне призначені на марну згубу, та й нехай би, якби ж з того щось путнього вийшло. Тоді ж таки в Софії, Леся написала й вірша „Північні думи", що цілком відбиває оці настрої. Ось його початок:

Годі тепера! ні скарг, ані плачу,
Ні нарікання на долю, — кінець!
Навіть і хвилю ридання гарячу
Стримать спроможусь. Нестиму вінець,
Той, що сама положила на себе.
Доле сліпая, вже згинула влада твоя,
Повід життя свого я одбираю від тебе,
Буду шукати сама, де дорога моя!

Леся Українка мала таку вдачу і таку твер-

До Відділів Союзу Українок Канади

Східньої Екзекутиви

Культурно Освітня Праця:
Наші Новорічні Постанови на 1971 рік: :

У Січневім виданні „Рідерс Дайджест" є цікава стаття про т. зв. „Новорічні Постанови". Дописувач радить, щоб ці постанови замінити з річних на місячні. „Тим способом" — пояснює автор тієї пропозиції, — „людина може себе частіше перевіряти, чим тільки раз в рік".

Прийнявши цю пропозицію за добру пораду, Культурно Освітний Комітет робить заклик до всіх членок зробити й собі певні постанови і щомісяця їх перевіряти і відновляти у своїй праці.

РЕКОМЕНДАЦІЇ:

Базуючи наші постанови на трьох головніших обов'язках, від яких залежить наше існування, а іменно: Домашньо-родинне виховання, на виховання в наших Рідних і Недільних Школах, молодечій організації С.У.М.К. і вкінці в Церкві — ми, в цей спосіб пригадуємо обов'язки кожної нашої членки й мами, яка будує родинне огнище і тим сами н а ш у українську спільноту, бо те, що МАМА передасть своїй дидиті Д О М А — остається на ціле її життя. Ото ж наш заклик до МАТЕРІВ і поради:

1. **О б о в'я з к о в о** уживайте РІДНОЇ МОВИ дома! Крім того не встидайтеся говорити до дітей рідною мовою на вулиці, у автобусі, чи в інших публичних місцях. Інші культурні народи не ховаються зі своєю рідною мовою. Вони з гордістю передають її своїм дітям і говорять нею при кожній нагоді. Шануймо й ми свою рідну мову!

2. Впливайте на своїх дітей, щоб вони розмовляли між собою рідною мовою. Для позитивної арґументації скажіть їм: щоб молодший братчик, чи сестричка краще засвоїли мову. Деколи стрічаємо цікаві явища, коли дома до дітей говориться по англійському, а до котика, чи песика уживається української мови!!! В цьому випадкові — діти другорядні(?)

3. Подбайте, щоб хоч раз в день — може під час вечері — слухали діти українських платівок, а для старших дітей нехай засвоюють крім мови, арії з наших оперет і опер (Тарас Шевченко, Богдан Хмельницький, Запорожець за Дунаєм, Наталка Полтавка і т. п.

5. Включіть в домашню програму — навіть для найбільш занятих — щоб на пів години щовечора перед спанням, замість телебачення, чи безпотрібної телефонної розмови, прочитати для розваги й науки український журнал, часопис, або яке інше гарне оповідання. Читання може відбуватись в голос у гурті, або особисто на самоті. Подбайте для цієї цілі про дитячу бібліотеку — замість непристойних коміксів. Зробіть з дітьми угоду: коли є час на телебачення, то мусить бути час на читання!

6. Говорім з мужем, з нашими друзями, з кумами українською мовою. Даймо примір нашим дітям, що ми любимо і шануємо РІДНУ МОВУ і обов'язково нею розмовляємо.

7. Подбаймо, щоб наші діти говорили з Дідом і Бабунею щодня, бо тоді вони будуть говорити з ними без примус українською мовою.

ВІД НАС МАТЕРІВ ЗАЛЕЖИТЬ БУДУЧНІСТЬ НАШОЇ РІДНОЇ МОВИ! ЦЕ НАШ ПЕРШИЙ І СВЯТИЙ ОБОВ'ЯЗОК КУЛЬТУРНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МАТЕРІ! НЕХАЙ ЦІ ПРОХАННЯ ДІЙДУТЬ ДО ДУШІ Й СЕРЦЯ КОЖНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МАТЕРІ!

**
*

100-річчя від народження ЛЕСІ УКРАЇНКИ:

Віримо, що у кожному відділі пляни до святкування сторіччя Лесі Українки в повному русі. Культурно-Освітний Комітет бажає звернути увагу шановним членкам, що святкування не повинні закінчитись лише на концерті, чи академії в честь нашої визначної поетеси. Подбаймо, щоб

1. Статті про Лесю Українку появились в англомовній пресі.

2. Подаруймо її твори до анг. бібліотек і університетів у нашому районі.

3. З нагоди різних нагод обдаровуймо наших приятелів творами Лесі Українки.

ду волю, що коли в чомусь переконувала себе або за щось бралася, то вже не відступала. Повернувшись на Вкраїну, вона поринула в горячкову творчу працю, писала художні твори, приділяла багато уваги і літературно-громадській роботі: організовує літературні вечори, бере участь у конкурсах на кращі оповідання й новелі, виступає з лекціями та публічними рефератами на теми української та світової літератури...

Такі умови життя вимагали неабиякої організованості, самодисципліни та напруження сили і нервів. І вона цього домоглася завдяки тому, що перед нею ясно й чітко стояла мета її життя.

Київ, 1963 р. **А. Костенко**

4. Самі — прочитаймо її твори в протягу року і заохочуймо дітей своїх відзначити цей ювілей читанням її творів.

5. Запросім СУМКІВ-ців, як гостей до наших відділів, щоб вони прочитали гарний твір Лесі Українки. Участь у цьому читанні можуть узяти кілька сумківців, і прочитати „Самсона і Далілу" або який інший твір, приблизно на яких 20 хвилин.

6. В програму можна включити матір Лесі Українки Олену Пчілку і познайомити присутніх, як виховувала вона свою Доню. Про це є прекрасна розвідка пані Савелі Стечишин в „Українськім Голосі", ч. 2 з дня 13-го січня, 1971 р.

7. Подбати, щоб в музеях українських і англійських був вечерок читання творів Лесі Українки.

8. Про життя і творчість Лесі Українки можна дебатувати і дискутувати цілий рік, і на з'їзді Східної Екзекутиви, можна зреасумувати все, що ми могли осягнути в цьому ювілейному році на честь Лесі Українки.

**
*

ВСЕКАНАДІЙСЬКИЙ З'ЇЗД В САСКАТУНІ:

Зробити всі можливі старання взяти участь у Всеканадському З'їзді у Саскатуні.

Галина Мельник,
Культурно-Освітна Референтка.

Жертводавці Музейної Фундації

У розвитку нашого громадського життя ми завжди завдячували успіх тим, які були першими, що йшли назустріч заплянованій праці.

Розміри такого задуманого одного, чи другого діла були різні — були більші і менші проєкти, але в нас завжди були ентузіясти, що зустрічали задумане діло з вірою у його реалізацію.

Комітет Музейної Фундації Союзу Українок Канади приступив до реалізації заплянованого діла — створення Музейної Фундації на Музейні потреби. Назустріч цьому ділу пішли перші жертводавці, яких імена проголошуємо:

Княжий дар — першу датку зложив відділ ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні $1,300.00

В пам'ять Анастасії Рурик зложили:

Музей Союзу Українок в Саскатуні 100.00
Іван Рурик — Ванкувер 25.00
Розина Драґан — Саскатун 10.00
П. Хлібецька — Ванкувер 10.00

По $5.00 в пам'ять А. Рурик зложили пані у Ванкувері — О. Сироїд, Л. Кут, М. Богдан, добр. К. Бублик, О. Кіндрачук, А. Трач, Е. Кіндрачук, І. Кіндрачук; пані С. Ясенчук — $3.00.

Інші пожертви — Східня Екзекутива Союзу Українок — Гамільтон - Виндзор $50.00

Пані Софія Кушнірук з Винярд в пам'ять о. В. Кудрика $25.00

Складаємо щиру підяку всім тим, хто оцінює значення Музею Союзу Українок та поспішає назустріч нашій праці.

Жертви на Музейну Фундацію просимо висилати на адресу:

U. W. A. C. Museum Fundation Fund
620 Spadina Ave.
Toronto 4, Ont.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

Головна Управа Союзу Українок Канади виписує ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС на П'ЄСИ для МОЛОДІ.

Маємо на увазі короткі драматичні твори: одноактівки для

а) шкільної молоді або
б) юнацтва.

Запрошуємо всіх наших письменниць і письменників, які розуміють вагу і потребу драматичного слова для молоді, взяти участь у цьому конкурсі.

Термін конкурсу: до кінця грудня 1971 року.

Перша нагорода: $100.00.
Друга нагорода: $75.00.
Третя нагорода: $50.00.

Конкурсові твори просимо надсилати у трьох примірниках під псевдонімом, подаючи своє справжнє прізвище у запечатаній коверті, на адресу Головної Управи Союзу Українок Канади:

Ukrainian Women's Association of Canada
620 Spadina Ave.,
Toronto 4, Ont.

Склад жюрі, що буде розглядати ці твори, подамо пізніше.

Головна Управа
Союзу Українок Канади.

З нагоди 25-літнього ювілею подружнього життя Панства Дмитра і Катерини Рудей із Шіго, Саск., бажаємо всього найкращого і засилаємо $10.00 як пожертва на пресовий фонд „Променя".

О. Григорій Удод з родиною.

Ділимось з українським громадянством сумною вісткою, що в середу, 24-го лютого 1971 р. в Саскатуні упокоївся світлої пам'яті

ЮЛІЯН СТЕЧИШИН

видатний український діяч, публіцист, довголітній ректор Українського Інституту Петра Могили в Саскатуні, один з провідників-ідеологів Союзу Українців Самостійників і почесний його президент та довголітній голова, член Консисторії УГПЦ в Канаді, автор кількох більших праць з історії українців у Канаді, адвокат з титулом королівського радника, педагог і журналіст.

Відійшов від нас видатний громадянин, вірний син українського народу, провідник, взірцевий муж і батько.

Родині Покійного — дружині Савелі Стечишин, синам Анатолієві і Миронові, дочці Зені висловлюємо глибоке співчуття.

Вічна Йому Пам'ять!

Третій Конкурс С. У. Ж. Канади

Управа Спілки Українських Журналістів Канади проголошує оцим ТРЕТІЙ КОНКУРУС на літературну і журналістичну творчість молодих авторів, яких твори друкувалися українською мовою на сторінках українських часописів чи журналів або були видані окремими виданнями у вільному світі в 1969 і 1970 роках.

У конкурсі можуть брати участь молоді автори до 25-го року життя або до віку закінчення університетських студій.

Конкурс молодої творчости за 1969 і 1970 роки буде проведено за такими правилами:

1. Кожна Редакція українського часопису або журналу у вільному світі надсилає на конкурс найбільше три, вибрані нею, твори молодих авторів у формі вирізків із сторінок своєї публікації (статті, репортажі, літературні прозові або поетичні твори, спомини, нариси і т. п.). До уваги береться тільки твори друковані в даному часописі чи журналі, або видані окремими виданнями в 1969 і 1970 роках.

2. Молоді автори можуть теж особисто надсилати на конкурс свої твори, які були друковані в часописах чи журналах, або були видані окремими виданнями в 1969 і 1970 роках.

3. Журі, покликане Управою Спілки Українських Журналістів Канади, вибере з-поміж надісланих на конкурс творів найкращі твори з ділянки журналістики, літературної прози і поезії та визначить нагороди. Журі матиме право встановити клясифікацію і кількість нагород відповідно до надісланого конкурсового матеріялу.

4. Спілка Українських Журналістів Канади призначує від себе наступні премії для авторів нагороджених творів: 1-ша — $50.00, 2-га — $30.00, 3-тя — $20.00. Одночасно закликаємо українське громадянство збільшити цей фонд конкурсових премій добровільними пожертвами на ту ціль.

5. Реченець для надсилання конкурсових творів кінчиться 30 червня 1971 року.

6. Управа СУЖ Канади влаштує восени цього року Вечір нагороджених і вирізнених молодих авторів.

Управа СУЖ Канади просить Редакції українських часописів та журналів і окремих молодих авторів н е г а й н о надсилати конкурсові твори. Імена авторів і назви часописів, що надсилають твори на конкурс, треба подавати в окремому заклеєному конверті, позначеному гаслом, яким треба позначити також конкурсовий твір. Конкурсову пошту спрямовувати на адресу:

ASSOCIATION OF UKRAINIAN JOURNALISTS
140 Bathurst Street,
TORONTO 2 B, Ontario.

PROMIN

Vol. XII, 4 ENGLISH SECTION April, 1971

THE STONE GUEST AND THE STONE HOST

By VOLODIA SMYRNIW

(Continued from last issue)

The types of characters and their presentation are not the sole elements that reveal the differences between *The Stone Guest* and *The Stone Host.* A number of other artistic features and creative devices deserve mentioning. In Pushkin's play one finds no such elaborate stage directions as there are in *The Stone Host.* This need not be interpreted as Pushkin's creative inadequacy. Indeed their presence would have been perhaps even superfluous, for Pushkin's *The Stone Guest* belongs to his series of "little tragedies" which are in essence brief psychological studies and which were hardly intended for the stage. Concentrating his attention on Don Juan, on the main hero, Pushkin's work is truly a masterful miniaturization of the same problems, of the same theme that he had expounded in greater length in his novel *Evgeni Onegin.* The concise presentation is accomplished primarily through Pushkin's reliance on symbolism. This play contains but a single symbol, namely that of a "stone guest." By way of this symbol Pushkin relates to us that the stone statue of Donna Anna's former husband represents Don Juan's own past, which not only torments his conscience, but also destroys Don Juan's possibilities of a future happiness.

In spite of the detailed stage directions Lesia Ukrainka aspired to the utmost to make her play also extremely concise. The first draft of the play, wrote Lesia Ukrainka to Ol'ha Kobylians'ka, was almost twice as long as its present form.[23] The same letter reveals to us that Lesia Ukrainka also relied on symbolism in order to shorten the length of the play. There she states that the Commander is intended as a symbol rather than as an image of a real human being.[24] But in contrast to Pushkin, Lesia Ukrainka did not rely, did not concentrate on a single symbol in the composition of her drama.

The Stone Host contains a whole array of symbols. Very conspicious and impressive on the stage, is the symbolic significance of colours, which often related to other objects do in turn convey further symbolic meanings. For instance, Dolores wears black attire on two occasions; she is the Black Domino in act II and she comes to Don Juan in the following act dressed in a black cloak. The black apparel is a prelude to her ultimate dress and habits of a nun. The bouquet of flowers that Donna Anna receives from Don Juan in act IV are not only red in colour, but they are granadilla flowers, a commonly accepted symbol of passion in Spain. Further, the Commander's white coat also symbolizes his impeccable honour, dignity and the fulfilment of duties without blemish. In act II when the Commander gives Donna Anna a pearl tiara, her white dress and the pearls match in colour. This is impressive visually on the stage and it also symbolically foreshadows their future union in wedlock, and at the same time the pearls which symbolize tears, are a prediction to Donna Anna's constant mourning and weeping for the dead after her marriage to the Commander. The rings have also a symbolic significance in this play. They reveal definite spiritual ties between the personages. Don Juan had exchanged rings with Dolores and would not stop wearing her ring till he succumbed to Donna Anna's will-power. Dolores wanted to remove her ring upon going to the convent, but Don Juan insisted that she keep it. Similarly Anna removes the ring from the Commander when Don Juan does the same. Thus the rings emphasize not only social relationship among the characters, but they reveal also a presence of spiritual ties, and how these ties are maintained or broken.

The word stone acquires also gradually a symbolic significance in Lesia Ukrainka's work. Not only in the title but throughout the play the word "stone" recurs frequently indeed, and its function varies from that of a mere adjective, to a metaphor, to a leitmotif and then ultimately the stones acquire a symbolic connotation. The frequent repetition of the word stone is certainly more apparent in the Ukrainian text. Yet this word is by no means obscured even in a translation. Even a few examples confirm this: "But here the air is *stony...,*" says Anna's servant

Marquita; Don Juan tells Anna to "cast away this dreadful burden, and rend the *stony* garment!" And she replies: "Ah, I cannot... That *stone*... not only burdens with its weight, it turns the soul to *stone*." To this Don Juan replies "No, no! This is a dream, a *stony* nightmare." And on another occasion Don Juan confesses that he too is "expiring under *stone* oppression!"[25]

Lesia Ukrainka's correspondence assists us in understanding the symbolic meaning of the word stone. She wrote to A. Kryms'kyi that her play "is entitled *Kaminnyi hospodar*, because its central idea is the victory of a stony, a conservative principle embodied in the Commander over the dualistic nature of his egoistical wife Donna Anna, and through her also over Don Juan, 'the knight of freedom.' "[26] Not her comments, but the text of her play makes it clear that she did not equate the concept of conservatism with tyranny and oppression. On the contrary, the Commander's white coat symbolically relates to us that his mode of conservatism is free from all blemish. His conservatism is a firm but a responsible authority based on a premise that "Rights without duties are but anarchy." Only after the death of the Commander does Donna Anna fully realize the importance of the Commander's firm and resolute principles. This is indicative in her declaration to Don Juan: "The stone is necessary if one wants to build on firm foundations one's life and happiness."[27] Thus by means of associating a colour symbol (white) with the stone symbol in the presentation of the Commander Lesia Ukrainka conveys to us her understanding of the precise nature of conservatism she desired to embody in the play. This conservatism is a form of stability necessary for the very existence of life, but this is a just and a responsible strength. It is by no means "a stone oppression" as the anarchic Don Juan describes it.

Even on the basis of o brief analogy it is readily apparent that symbolism occurs in much greater abundance in *The Stone Host* than in *The Stone Guest* and that it conveys an entirely different concept in relation to the central idea of the play.

There is still a further difference in the function of symbolism in these two plays that deserves mentioning. The sole symbol in Pushkin's *The Stone Guest* is effective in its ability to relate to us a single, a well defined state of Don Juan's consciousness. The symbol is impressive but limited. It resembles more a silhouette than a portrait of a man. From *The Stone Host* we cannot derive the same impression. This play contains a larger number of symbols. They are by no means used indiscriminately. But they do not resemble Buadelaire's "forest of symbols." Lesia Ukrainka manages to create an entirely different effect with her array of symbols in this play. By way of their nature and their arrangement these symbols comprise a composite picture, or more precisely they form what may be defined as a "mosaic of symbols," a mosaic wherein each of the component *stones* retains its independent colour and other traits and yet at the same time it is cemented, integrated into a singular, a unified image. This is indeed a unique and, it seems, thus far an unnoticed accomplishment by Lesia Ukrainka in the usage of symbols in literature.

It is frequently expected from comparative literary studies that they emphasize which is the better one of the works that are being compared. The easiest thing to accomplish, such conclusions and statements are not very meaningful and merely reflect the subjective values, or a mere bias of the author. Comparative literary studies cannot, rather should not, be placed in the same category as "cattle judging contests." A scholarly, an impartial comparison in literature should essentially be confined to the task of pointing out the similarities or differences in the given work and whenever possible to an explanation of the reasons for this.

Assessed on this premise Lesia Ukrainka's *The Stone Host* is by no means an inferior work of art, a no less original rendition of the Don Juan theme than that contained in Pushkin's *The Stone Guest.*

Her letters reveal that Lesia Ukrainka was apprehensively anticipating a chorus of scorn and ridicule from Russian critics.[28] The frame of her mind, her apprehension was, of course, not entirely unfounded. But she made an unworthy assumption that Ukrainians would be a possible subject of ridicule for embracing in their literature the theme of Don Juan after it had existed for nearly three hundred years in European literature. Thanks to Lesia Ukrainka, "now we also have a 'Don Juan' in our literature, not a translated version, but an original one..."[29] Lesia Ukrainka's originality, her greatest accomplishment, stems from the fact that she did not attempt to transplant the Don Juan theme unto her native soil and merely dress the personages in the native costumes, but endeavoured to express new ideas

ВИ МАЄТЕ ЗРОБИТИ БІЛЬШЕ – КАЖЕ ВЧИТЕЛЬ УЧНЯМ-ВІДМІННИКАМ

„Не задовольняйтесь тим, що вам ваші батьки кажуть вивчати і зберігати українську мову; ви можете і маєте зробити більше, ніж ваші батьки", сказав учитель Василь Кобилюк едмонтонським учням — відмінникам.

Шкільна Рада місцевого відділу КУК і Український клюб минулої неділі організували вечірку на пошану українських учнів в и щ и х кляс середніх шкіл, що здобули високі оцінки в навчанні. До них, як майбутніх провідників, сказав слово голова відділу КУК п. Роман Осташевський; їх, як майбутніх студентів, вітала студентка Люба Бойко.

Палку промову до учнів сказав учитель В. Кобилюк, уроженець Алберти. „Не дивіться тільки в минуле; дивіться в майбутнє. Ваші батьки зробили, що могли; ви можете зробити більше", сказав він.

Українську мову в Канаді, сказав він, збережемо, коли будемо зберігати не тільки мову. Українці Канаді, бувши канадцями, себто громадянами Канади, мусять мати національне почуття українства. Не тільки в хаті, а всюди можемо говорити українською мовою; хай усі нас знають, що ми українці. Наші посли, сказав В. Кобилюк, повинні брати собі приклад з Б. Ганущака, який виголосив промову українською мовою в Манітобській легіслятурі.

„Не розумію, чого хтось має соромитися свого українського роду і заздро поглядати на інших? Український народ на своїх руках не має невинної крови інших народів, а інші її мають".

Коли різні службовці в різних шкільних радах кажуть нам, що української мови можна навчати, коли є 15 учнів, а другий раз — 20 учнів, а третій раз — 30 учнів, то це свідчить про нашу завелику поблажливість, не здатну на рішучий спротив.

Збереження української мови не може бути ізольованою справою. Мусимо рішуче виступати проти всіх проявів дискримінації; мусимо поправити також політично-економічне становище українців Канади, сказав промовець.

„Пам'ятайте: хто хоче у вас забрати національне почуття, той тиран; хто гне шию, той раб; хто не протестує, той боягуз; хто цього почуття вже не має, той мертвий".

Головним промовцем був професор Іван Лисяк-Рудницький. Вітаючи талановитих учнів, він бажав їм успіху в дальшому навчанні і в житті. Є — сказав він — різниця між вами і вашими батьками. Ваші батьки були українцями, бо не могли не бути ними; ви маєте перед собою вибір: зробіть його з відповідальною свідомістю. На цю пору молодь проходить добу замішання передусім через брак ідеалів. Зацікавлення справами України і бажання допомогти їй може бути гарним ідеалом у вашому житті, сказав проф. Рудницький.

Театральна заля університетського будинку Об'єднання студентів, де відбулася вечірка, була повна. Серед бл. 500 осіб були учні, їхні батьки, представники громадянства. Між гістьми був Владика Ніл.

Після короткої, але гарної мистецької програми (хор СУМК, капеля бандуристок СУМ, сопрано п-і Є. Андерсон, танцювальний ансамбль „Черемош") була гостина для всіх учасників.

Вечіркою керувала п-а Марія Фляк.

„Українські Вісті".

---

and to create new characters, which have both a national and a universal significance.

Indeed Lesia Ukrainka's version of Don Juan is such an accomplished work of art that it is worthy of comparison with any other European treatment of this theme, and therefore the hitherto apprehensions among scholars to compare it in detail to Pushkin's version are completely unwarranted. Such comparisons should be encouraged and continued.

23 Lesia Ukrainka, **Tvory,** X. p. 386.
24 **Ibid.**
25 **Selected Works,** pp. 122, 124, 131. The italics are mine.
26 Lesia Ukrainka, **Tvory,** X, p. 335.
27 **Selected Works,** p. 129.
28 Lesia Ukrainka, **Tvory,** X, pp. 344, 359.
29 **Ibid.,** p. 335.

За Вашу правильну висилку „Променя" щиро дякую. Прошу ласкаво посилати на мою повище подану адресу. В цім листі посилаю грошевий переказ 5-ть долярів на прес. фонд. Редакції і співробітникам бажаю кріпкого здоров'я, як і всім читачам. **Марія Корній, Виндзор.**

— — — —

В першу річницю смерти мого дорогого батька, бл. п. Олекси Ґояна, який упокоївся 31-го березня в Норт Бетлфорді, складаю на нев'янучий вінок в його світлу пам'ять $5.00 на журнал „Промінь".

Василь Ґоян, Гамболдт, Саск.

— — — —

В пам'ять мого найдорожчого брата, бл. п. Михайла Вовка, складаю замість нев'янучого вінка, як світлу згадку про нього $10.00 на журнал „Промінь".

Дмитро Вовк, Шоал Лейк, Ман.

Наталія Кібець

По країні наших батьків

ПО БУКОВИНСЬКИХ КАРПАТАХ
(Українські Карпати)

Тут нам з вами, дорогі подорожники, доведеться не тільки відвідати найбільш мальовничі місця України, але й побачити найбільше число різноманітних пам'яток. Це своєрідні райони, заселені окремими етнічними групами українського народу — буковинцями, гуцулами, бойками і лемками. Вони в такому порядку, як щойно перелічені, займають гори зі сходу на захід. На території Польщі й Чехословаччини жило найбільше лемків. Їх мова, побут, будівництво, мистецтво мають специфічні риси. Життя в горах утруднювало стосунки, прирікало на повну ізоляцію, тим то тут зберігається багато стародавніх пережитків, цікавих для істориків.

Якщо Буковина підтримувала тісні зв'язки з українськими земляками аж до XV ст., коли вона ввійшла до складу молдавського князівства, а територія Прикарпаття ніколи не відривалась від галицьких земель, то Закарпаття було відірвано вже в XII ст. і „возз'єдналося" з українськими землями тільки в 1945 році.

Що ж врятувало порізнені групи українського народу від асиміляції, що допомогло їм зберегти етнічно-культурну єдність, спільність рис мистецтва? Вірність волелюбним заповітам предків, відданість справі батьків. З покоління в покоління передавалася надія на визволення, на об'єднання з матір'ю Україною. А культурно-мистецька єдність забезпечувалась народною основою всіх видів творчості.

В горах немає ні величних палаців, ні розкішних замків або храмів, бо тут не було міцних в економічному відношенні громад, спроможних виконувати великі будівельні роботи. Багаті, які будували кам'яні замки в долинах, не відважувались заходити далеко в гори. Тому в цих районах плекалося майже виключно дерев'яне будівництво. А оскільки бідність не давала змоги будувати великі споруди, вся увага була спрямована на вдосконалення композиційних прийомів та архітектурно-конструктивних деталей і тому ми не знайдемо тут навіть двох однакових церков. При спільності типу вони дуже різняться в деталях. Природа наклала свій відбиток як на незалежну і горду вдачу гораля, так і на його мистецтво та будівництво. Велика кількість опадів змушувала будувати високі дахи, щоб швидко стікала вода та сходив сніг при таянні.

Почнемо нашу подорож з північної Буковини, яка розташована на рівнині між Прутом і Дністром, а південна — в Карпатах. Літописне місто ЧЕРНІВЦІ стояло на лівому березі Пруту, біля села ЛЕНЬКІВЕЦЬ. Відоме Леньківецьке городище, мабуть і є рештками його укріплень. Виникло місто дуже давно, бо вже XII—XIII ст. воно було значним торговельно-ремісничим осередком, але 1240 року зазнало татарсько-монгольського нещастя. Після ліквідації наслідків навали було засновано нове місто на високому пагорбі, де й знаходяться сучасні Чернівці. Назва міста, як думають вчені походить від назви стародавнього міста ЧЕРН на Пруті, яке згадується у Воскресенському літописі.

За час молдавського панування через Чернівці проходили торговельні шляхи на Львів, Луцьк, Вільно, Київ і навіть Москву та в Середню Європу. Місто розташоване мальовничо завдяки тому, що високий правий берег Пруту подібно до київських висот розрізаний глибокими ярами на окремі гори, які спадають терасами до ріки.

В Чернівцях збереглися аж чотири дерев'яні храми в передмістях РОШ, КАЛИЧАНКА, КЛОКУЧКА і в центрі міста на Волгоградській вулиці. Церква Миколая є мабуть найстарішим з уцілілих храмів на Буковині. Збудований можливо в 1670 році і перероблений в XVIII ст., в 1954 році був реставрований.

Як відомо, в 1514 році Молдавію разом з Буковиною захопили турки, які встановили тут режим жорстокого терору й утисків. Вони забороняли будувати високі бані на церквах, тому буковинським теслям довелося споруджувати храми „хатнього типу". Правда цей варіянт існував раніше і в інших місцях на Україні, наприклад у селі КУЦЕВОЛІВЦІ на Дніпропетровщині, в селі ЛОКАЧАХ на Волині і навіть в Білорусії (с. Великі Жуковичі). Тому можна припустити, що хатнього типу храми з одним дахом над усіма трьома зрубами будувалися давно, а їх архаїчні риси найкраще зберегло буковинське будівництво.

Гордістю Чернівців є Державний універси-

тет, корпуси якого розміщені в красивій споруді, яка є також архітектурною пам'яткою. Медичний інститут і численні технікуми випускають щороку нових спеціялістів.

У культурному житті велику роль відіграють драматичний театр і обласна філгармонія. В місті є багато підприємств: харчової і будівельних матеріялів. Працює потужний машинобудівний і хемічний заводи.

В Чернівцях жила відома українська письменниця ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА. Довгий час жив у Чернівцях, буковинський соловей ЮРІЙ ФЕДЬКОВИЧ.

Поблизу Чернівців височить покрита густим лісом з руїнами стародавньої фортеці конусоподібна гора ЦЕЦИНО (541 мт.) — велична геологічна пам'ятка, улюблене місце для відпочинку.

По горбистій височині з розкиданими то тут, то там останцевими горами (свідками минулої інтенсивної діяльності річок), через м. СТОРОЖИНЕЦЬ і далі широкою долиною Сірету наближаємось до Карпат у робітниче селище БЕРЕГОМЕТ. Тут є Миколаївська церква збудована в другій половині XVII ст. і перебудована в 1786 році. Розписи дуже пошкоджені, але те що уціліло (картина „Страшного суду") свідчить про високу мистецьку культуру Буковини та її зв'язок з львівською малярською школою.

Конусоподібні лісисті гори ніби виростають з-під землі. Плоска рівнина, що підходить до самих гір, ще більше підкреслює контрастність рельєфу — рівнинного і гірського. Залишаючи зліва узгір'я, а справа широку заболочену долину Прасірету, дорога веде в м. ВИЖНИЦЮ, де річка Вижниця впадає в Черемош. Вижниця районовий центр області. Вперше назва міста зустрічається у грамоті молдавського господаря Стефана в 1501 році.

Могутньою стіною встають поруч Покутсько-Буковинські Карпати, одягнені в розкішну зелень лісів, серед яких виглядають голі скелі та невеликі галявинки. Круті хвилі котить Черемош оспіваний у піснях. Тут можна спостерігати сплав плотів мужніми бокорашами. У Вижниці є чимало місць зв'язаних з діяльністю Олекси Довбуша і Юрія Федьковича. Біля села Виженки, що знаходиться на віддалі 4 кілометрів від Вижниці досі зберігається печера Довбуша. Село Виженку ще називають „Гірськими воротами".

На старенькій каплиці, що стоїть в центрі села, до цього часу зберігся напис: „Браття милі!" В 1820 р. толоки, ліси і всі добра були людські. Від 1822 року інженери записали їх ляхам, а люди цього не розуміли. Ляхам мусів кожен робити три дні на тиждень панщини. В 1848 р. 15 травня знесена панщина. В 1866 році був голод і холера.

В 1901 році в місті побувала Леся Українка, яка в той час гостювала у Ольги Кобилянської.

Вижниця славиться своєю художньо-промисловою школою гуцульського мистецтва (різьбярства, килимарства та вишивки). У квітучих садах Виженки посеред мальовничої гірської природи розміщені санаторії і будинок відпочинку.

Цікаво пройти лівим берегом Черемошу до села Розтоки. Прямовісна, висотою в кілька сот метрів скеля по різноманітному дисльокованих флішових порід, голосні струмочки і справжні водоспади, п'янкий аромат лісів і трав супроводять вас по всьому шляху.

Від Розток до Усть-Путили Черемош тече в глибокій, звивістій долині. Якщо вилізти на одну з найвищих вершин, у ясний безхмарний день і оглянути навколишні простори, то побачите кам'яні громади хребтів СКИБОВИХ КАРПАТ, розмежовані глибокими долинами, що тягнуться паралельними рядами з північного заходу на південний схід і, здається немає їм кінця і краю. А хвилясті поверхні їх гребнів нагадують хвилі скам'янілого моря.

Відразу за поворотом дороги з Усть-Путили на Путилу піднімається висока скеля з міцного сірого пісковика, якій нарід присвоїв ім'я свого легендарного ватажка Олекси Довбуша. Далі маршрут іде по долині ріки Путили, правої притоки Черемошу. Місцевість тут змінюється. Ми вже вступаємо до низькогірського рельєфу Центральних або Верховинських Карпат. Пологі, округлі горби, барвисті луки — царинки, невеликі масиви хвойних лісів і численні, мальовничо розкидані в долинах і на схилах села — неодмінна риса цього ландшафту.

Село Путила зв'язане з великими історичними подіями. Це колишній центр селянських повстань проти кріпосників і феодалів у середині минулого століття на чолі з Лук'яном Кобилицею, який народився в сусідньому селі СЕРГІЇ. Путила — батьківщина відомого поета Юрія Федьковича. В колишній його садибі був створений меморіяльний музей письменника, але під час другої світової війни у 1944 році бу-

динок згорів і експонати музею розграбовані. У 1955 році на колишній садибі Юрія Федьковича поставлено будинок, в якому знаходиться районова дитяча бібліотека ім. Федьковича. На будинку встановлена меморіяльна дошка.

Головним заняттям путилівців — лісорубство і плотарство (сплав лісу). В центрі села Путили збудовані нові будинки для лікарні, середньої школи, кінотеатру.

На північний захід, недалеко від Чернівців у гарній долині з великими ставами і парками лежить село ЛУЖАНИ, свою назву дістало від характеру місцевості. Воно згадується в історичних джерелах середини XV ст., коли його купив (в 1453 році) молдавський боярин Федір Вітольта і спорудив тут кам'яний Успенський храм, найстаріший з уцілілих на Буковині. Архітектура храму досить цікава. Розпись і фрески виконувались одночасно з побудовою храму і є дорогоцінною пам'яткою буковинського малярства XV ст. Спочатку храм мав більш святковий і багатий вигляд, бо був розписаний фресками, невеликі фрагменти, які лишилися відкритими, свідчать про високий рівень культури майстрів і вірність їх традиціям українського монументального живопису, переважна більшість ще захована під побілкою.

Ще далі на північ лежить село ТОПОРІВЦІ, де 1619 року на кошти молдавського господаря Мирона Барнавського, прихильника Львівського братства, було збудовано Іллінську церкву — яскраву і своєрідну пам'ятку буковинської кам'яної архітектури.

Згадуючи про деякі пам'ятки старовинної архітектури, а також місцевості пов'язані з ними, не сміємо оминути стародавнє слов'янське укріплене поселення на правому березі ріки Дністер — ХОТИН. В слов'янсько-руському літопису в переліку „Имена градам всем русским" згадується „НА ДНЕСТЕРЕ ХОТЕНЬ'". В історії середньовіччя Хотин був відомий завдяки фортеці, побудова якої відноситься до кінця XIV ст. Фортеця збереглася і до наших днів. Розташований майже на кордоні Молдавії, Польщі і Росії Хотин неодноразово був ареною запеклих боїв. Кілька разів протягом XVIII ст. українські козаки визволяли Хотин від турків.

На початку березня 1918 року місто захопили австро-німецькі окупанти, а після їх відступу 10 листопада того ж року Хотин опинився в румуно-боярських руках. Тепер Хотин належить до України. В Хотині є кілька заводів харчової промисловости і кооператива виробництва подільськкких килимів.

На схилах правого берега Дністра широко розкинулось село БРІДОК, яке вперше зустрічається в документах за 1710 рік. Свою назву село одержало від броду через річку, який був тут здавна.

В 90-их роках минулого століття в селі Брідок вчителювала вихованка Юрія Федьковича, відома буковинська письменниця Євгенія Ярошинська. На місцевому, взятому з життя матеріялі вона написала ряд художніх творів. Серед них найбільш відомі новелі: — „Понад Дністром", „Адресатка померла", „Сон".

Якщо не всі, то дехто з вас читали повість Ольги Кобилянської „Земля". Зайдемо в село ДИМКА, Глибоцького району, в якому ще й досі живуть герої цієї повісті, може при нагоді зустрінемось і поговоримо з ними.

Іван Жижіян, син Сави (за повістю Федорчук) має зараз близько 70 років і працює в колгоспі ім. Ольги Кобилянської, там працює і його дружина — дочка Василя Чоп'яна. Мати Івана, дружина Сави — Маріцка Магас (за повістю Рахіра) дожила до того дня, коли влада дала їй панську ланку землі, про яку вона мріяла все своє життя, але працювати вже їй не прийшлося на ній, держава забрала до колгоспу. Онук Сави Жижіяна Георгій працює бригадиром в колгоспі, його дружина Домніка закінчила Чернівецьке педагогічне училище і тепер вчителює.

Чи не час мої мандрівники вертатися до дому? Об'їхали ми з вами цілу Україну. Можливо, комусь з вас пощастить відвідати рідний край ваших батьків виберіть собі що найкраще чи море чи гори, але знайте такої краси з відчуттям свого, близького, рідного знайдете лише на Україні. Плескіт солоних хвиль Чорного і Азовського морів перенесуть вас в далеке минуле — коли хоробрі козаки на човнах перепливали цю водяну широчінь і прибивалися під стіни турецьких кріпостей, щоб визволяти своїх побратимів з турецької неволі. А чудова симфонія Карпатських гір і українського неба над ними завжди наснажливої повної краси і бадьорости ніколи не забудеться.

Це країна — казка з молочними ріками і медовими берегами. Ви бачили, яка вона гарна і багата! Але... Хто господар? Спитайте чому? І як довго?!...

Я думаю, що ви самі дасте собі відповідь...

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Таке сонце, як писанка

Таке, сонце, як писанка
Зійшло у неділю,
Таке кругле променисте,
Як яєчко біле.

Такі діти, як те сонце
В вишиванках білих,
Поспішали у церковцю
В Воскресну Неділю.

Такі квіти, як ті діти
Розцвіли сьогодні —
Шанувати, величати
Свята Великодні.

„Готуйсь".

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

ПРИГОДИ ПИСАНОЧКИ

Була собі дівчинка Орися. В школі добре вчилася, дома, як могла, помагала матусі. Тому всі Орисю дуже любили: і вчителька в школі і мама і батенько.

А коли прийшов Великдень, задзвонили дзвони, подарувала мати Орисі гарну писанку. Квітками, чічками, барвними оленіками розмальовану. Подякувала Орися мамі, завинула писаночку в шовкову хустину та пішла з батьками в церкву.

А після Служби Божої зібралися біля церкви Орисині подруги. Кожна з них дістала того ранку писанку від матусі, та ніодна не була така гарна, як Орисина. Стали дівчатка одною писанкою об одну цокати, пробувати, чия сильніша.

Вдарила Маруся своєю писанкою в Орисину. Марусина на шматочки розбилася, трохи чистого, святочного одягу їй не поплямила, а Орисина ціла осталася.

Вдарила Ганнуся об неї своєю — і Ганнусина луснула. Спробувала Христя — і її писанка розпалася. А Орисина ціла, ще й рада, що всі інші писанки побила.

Поклала Орися свою писанку в траву, а сама пішла з подругами — гагілки виводити.

Як тільки писаночка почула, що ніхто на неї не дивиться, та й покотилася по м'якій, зеленій травичці. Покотилася через стежку та церковним подвір'ям та через ворота та дорогою, аж ген далеко в ліс...

А в лісі пташки так щебечуть, так співають. І квітки білі та сині та жовті свої голівки розкривають. І виглядають з трави цікаво. А на вершках дерев вітер-пустунчик грається з молодим, зеленим листям.

Котилася писанка все далі й далі в ліс. Аж напроти неї — дивись! — скаче сіренький Зайчик-Побігайчик.

— Ти хто така будеш, красна панянко? — спитав чемненько та звичайненько.

— А ти хто такий, сірий та ще вухатий?

— Я Зайчик-Побігайчик. Лісом стрибаю, в город по капусту забігаю, від лиса та від вовка-Неситого що сил в ногах втікаю.

— А я писанка, та ще й великодня! Мене Орисина матуся довго-довго блискучим воском писала, в різних-прерізних красках купала, поки я вся квітками та чічками та барвними оленіками розцяцькована стала!

— Дуже ти мені подобалася, писанко. Давай, будемо разом лісом мандрувати!

Л. Х.

З журналу „Готуйсь", скорочено.

Провінційний З'їзд Союзу Українок на Алберту

Тридцять дев'ятий Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади на Алберту відбувся в залі Катедрі Св. Івана в днях 20-го, 21-го і 22-го листопада 1970 р. Сесію офіційно відкрила голова провінційної екзекутиви пані А. Звоздецька. До складу президії ввійшли: Пров. голова, А. Звоздецька, заступниця крайової голови, П. Сліпчук, С. Василишин, Д. (Янда) МкМилин, С. Пауш, К. Міськів, О. Крипс і М. Сулима. Митроф. Ф. Керніцький провів молитву і передав привіт в імені Впрес. Архиепископа Андрея й отців парохів Катедри Св. Івана. Пам'ять померших членок вшановано одно-хвилинною мовчанкою, а для пані М. Сулими вислано співчуття по смерті мужа Івана Сулими.

Номінаційна комісія складалася з пань:: О. Мельничук, Л. Феняк, М. Шевчук, Д. Дмитерко й Н. Кобильник. Резолюційна — К. Міськів, добр. М. Керніцька, С. Пауш, Н. Фарина, М. Сулима й І. Дженис.

Слідували привіти й звіти. Заступниця крайової управи, пані П. Сліпчук, у своїм привіті сказала, щоб теперішні провідниці трактували попередніх провідниць з повагою. Пані, Н. Боднар, голова відділу при Катедрі Св. Івана, який гостив цей з'їзд, склала щирий привіт і побажання успіху й просила делегаток та гостей, щоб вони брали активну участь в нарадах. Після цього ми прослухали звіти й привіти окружних представниць і делегаток.

Діяльність членок провінційної екзекутиви за минулий рік були надруковані й подані кожній членці при реєстрації. Прочитані були тільки звіти голови пров. екзекутиви А. Звоздецької, касирки Е. Верхомин й референтки мистецтва А. Сенів.

Від контрольної комісії С. Павлюк внесла вотум довіря уступаючій касирці.

Пані Д. (Янда) МкМилин ставила питання чи Провінційна Екзекутива приняла б спадщину (бібліотеку) до музею від приватних людей.

Відповідь: Дуже радо.

Па закінченні ранішної сесії членки й делегатки перейшли до авдиторії Св. Івана на обід, де мали нагоду побачити моделювання переміток з різних частин України. Після моделювання жінки мали нагоду вислухати цінну доповідь пані Оксани Крипс, першої української членки легіслятури Британської Колумбії. Тема доповіді: „Роля та завдання українського жіноцтва в процесі їхньої інтеграції в загально-канадськім житті". Гостю бесідницю представила Н. Базюк, а зложила подяку А. Звоздецька. Доповідь буде поміщена в журналі „Промінь". На

Пров. Екзекутива на Алберту: сидять зліва направо, пані Е. Дубелт, А. Шемелюк, А. Звоздецька, голова, посол пані О. Крипс, гостя бесідниця, П. Сліпчук, О. Ганночко, Е. Верхомин. Стоять зліва направо: пані О. Райчиба, Д. Корпан, Н. Боднар, Е. Прокіпчук, Ф. Пелех, П. Цимбалюк, А. Сенів, Л. Феняк, Л. Івасюк. Бракує на знимці: пані, М. Сулима, А. Скуба, О. Мельничук, Н. Жмурко, М. Паламарик, П. Мулька, Г. Мельничук, Р. Гуцуляк, Ткачук, Н. Кобильник, М. Іванець, Д. Костюк.

Модельки переміток: зліва направо — М. Лазарук — моделює перемітку з Городинка; Л. Феняк — зав'язанна в нафрамі з Васкіського села; М. Говда — нафрам з села Біла, повіт Чернівці; М. Бартко — перемітку з села Ванилива, Буковина; В. Поніч — нафрам з Борівці, Буковина.

обід були запрошені також учасники з'їзду ТУС та Інституту Св. Івана. По обіді учасники з'їзду мали нагоду побачити і закупити ручні роботи Молодшого відділу СУМК при Катедрі Св. Івана й також оглянути музей.

Пообідна сесія почалася точно в 2-ій годині. На заклик пані Е. Дубелт на організаційний фонд зібрано $257.50.

Слідувала промова організаторки СУМК на Східню Канаду — панночки Є. Єринюк на тему: „СУС — родинна організація". Пані А. Шемелюк подякувала панночці Єринюк за таку змістовну доповідь й за її труди в приготуванню цієї промови. Промова буде поміщена в журналах „Промінь" і „Сумківець". З цієї промови виринули деякі корисні дискусії. Пані А. Шемелюк прочитала звіт діяльности Молодшого відділу СУМК при Катедрі Св. Івана за минулий рік. Інструкторка цієї каденції була пані Е. Рипка.

Пані О. Лукомська учителька української школи при Катедрі Св. Івана подала сугестію, щоб пров. екзек. вдалася до централі СУК, щоб централя подбала видати відповідну літературу — книжки для учнів 7 і 8-ої класи. На покриття коштів видання книжок вживати фонди ім. Н. Кобринської. Пані С. Василишин підняла справу позаочних курсів української мови й як можна ними користатися.

Пані О. Ганночко внесла, щоб річні звіти діяльности відділів були поміщені в двох подвійних числах „Променя" в місяцях січень і лютий, а не в половині липня і серпня. Пані Д. Янда-МкМилин піддержала цей внесок з додатком, щоб передати цю справу до централі.

Пані Г. Мельничук з Веґревил дала запит: Чи повинні відділи СУК брати активну участь в збірці фондів для „Селвейшон Армії". Відповідь: Ні — справа торка ється релігії й ми мусимо підтримувати своє перше. Пані О. Крипс сугестувала, щоб наші відділи жертвували або помагали іншим організаціям почерез свої власні відділи тоді признання буде в користь відділу.

На заклик пані С. Пауш, пані П. Сліпчук подала до відома, що в складі Албертійського Провінційного Музею і Архівів знаходиться тасьма традиційного українського весілля і звичаї з вінкоплетенами. Пані А. Мисак вважає дуже потрібним, щоб ця тасьма знаходилася в нашім власнім музеї пров. екзекутиви. Вона буде корисною студентам і одиницям, які цікавляться такими речами. Пані Д. Янда-МекМилен заявила, що має в своїм складі весільні пісні й вінкоплетини з Поділля й Городенки.

Пані М. Рацой з Смокі Лейк вважає, що при найближчій нагоді нашим обов'язком є зарекордувати музику на цимбалах. Справа виглядає, що інші народи присвоюють її собі.

СКЛАД ПРОВ. УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА АЛБЕРТУ РІК 1970-71:

Уступаюча голова — Марія Сулима, Голова — Анна Звоздецька, 1-ша заст. голови — Ольга Ганночко, 2-га заст. голови — Надія Боднар, 3-тя заст. голови — Єлисавета Прокіпчук, Кореспонденційна секретарка — Доця Корпан, Касирка — Ольга Мельничук.

Референтки: Молодший СУМК — Анастазія Шемелюк, Освітно-культурна — Надія Жмурко, Міжнародних справа — Ольга Райчиба, Садочків — Петруся Цимбалюк, Мистецтва і музею — Анастазія Сенів, Журнала „Промінь" — Люіза Феняк, Вид. Фонд ім. Н. Кобринської — Леся Івасюк, Українських шкіл — Фіона Пелех.

Контрольна Комісія: С. Павлюк, О. Вольдко, Дж. Брода.

Окружні референтки: Смокі Лейк — М. Паламарик, Торгилд — М. Волощук, Ту Гилс — П. Мулька, Веґревил — Г. Мельничук, Ендру — Р. Гуцуляк, Мирнам — Ткачук, Калгері — Н. Кобильник, Лойд Министер — М. Іванець, Сіба Біч-Вайлдвуд — Д. Костюк.

Є. Прокіпчук і Р. Карпяк, секретарки з'їзду.

ПИШУТЬ НАМ ЧИТАЧІ

Разом з цим листом залучую передплату на один рік прекрасного журнала „Промінь" для моєї мами.

Віронія Гаррас, Фовм Лейк, Саск.

— — — —

В залученні посилаю Вам $15.00 — 5.00 на передплату на рік 1971, а $10.00 на розбудову журнала „Промінь".

Ліна Кулачковська, Вайта.

— — — —

Я почав складати „Промінь" у річники, та показалось, що бракує кілька чисел, а я хотів би мати їх повними. Прошу вислати.

о. І. Гикавий, Бирнабі, Б. К.

— — — —

...Висловлюю Вам особисто признання, як редакторці за Вашу працю і цікавий склад нашого журнала. Крім цінного змісту дуже корисним для читачок є те, що при кінці року подаєте заголовки всього, що друкувалось у „Промені" за цілий рік.

Катерина Малицька, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — —

Засилаю мої щирі побажання — редакції й адміністрації журнала „Промінь" та його співпрацівникам.

Марія Савіцька, Сардіс, Б. К.

ПАМ'ЯТНИК НАЙДОРОЖЧИМ

Кладу нев'янучі вінки в світлу пам'ять рідних — мого батька, бл. п. Николи Ковальського і родичів мого чоловіка, бл. п. Іллі і Теклі Маліцьких, складаю на журнал „Промінь" $10.00.

Катерина Маліцька, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу видатної українки — бл. п. Анастасії Рурик, складаю в її пам'ять $5.00 на журнал „Промінь".

Марія Савіцька, Сардіс.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу, бл. п. Анни Лазарович, яка упокоїлась у Ванкувері, 10-го лютого 1971 р. в її світлу пам'ять складаю $5.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Марія Костюк, Ванкувер.

— — — —

В пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Стефана Цибака, складаю $10.00 нев'янучий вінок на фонд журнала „Промінь".

Дружина Анна Цибак, Едмонтон.

— — — —

В пам'ять моєї любої доні, бл. п. Юзефини (Джойс) Мельничук, складаю нав'янучий вінок — $5.00 на фонд журнала „Промінь".

Галя Грекул, Едмонтон.

— — — —

У першу річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Олекси Ґояна, який відійшов від нас 31-го березня 1970 року, складаю $10.00 на пресовий фонд журнала „Промінь" як нев'янучий вінок на могилу нашого дорогого і ніколи незабутого мужа, батька і дідуся.

Василина Ґоян, дружина, Н. Бетлфорд,
Марія і Стефан Гарбус з родиною, Саскатун.

— — — —

В пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Василя Лазаровича, який по тяжкій недузі упокоївся 11-го жовтня 1970 року, складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу — $5.00 на фонд журнала „Промінь".

Анна Лазарович, Саскатун.

— — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу мого дорогого і щирого односельчана, приятеля нашого дому, бл. п. д-ра Ореста Старчука, який упокоївся 13-го лютого 1971 р. Хай новоприбрана канадська земля буде йому легкою. Замість квітів складаю на журнал „Промінь" $5.00.

Стефанія Пауш, Едмонтон.

— — — —

Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері складає $5.00 на нев'янучий вінок на свіжу могилу, бл. п. Анни Лазарович, яка упокоїлась 10 лютого 1971 р. Висловлюємо щире співчуття родині по утраті дружини, матері, бабуні а нашої активної членки та бувшої голови відділу. Вічна їй пам'ять!

ЗА ВІДДІЛ:

Н. Воробець, голова К. Бублик, кор. секр.

— — — —

У 19 річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Василя Саламандика, складаю у його світлу пам'ять замість нев'янучого вінка $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Параня Саламандик, Едмонтон.

Замість квітів на свіжу могилу, бл. п. Єлени Кирстюк з Тіодор, Саск., яка упокоїлась 9-го лютого 1971 р. у Тандер Бей, складаємо $5.00 на журнал „Промінь". Висловлюємо глибоке співчуття нашій членці пані Вікторії Карпюк, дочці Покійної та іншій родині.

Відділ Союзу Доньки України у Тандер Бей.

— — — —

Складаю нев'янучий вінок в пам'ять моєї дорогої дочки, бл. п. Славки Майнерик, яка відійшла від нас 28-го червня 1968 року в Торонті, і мого дорогого мужа, бл. п. Гаврила Гарасима, який відійшов 11-го лютого 1970 року, на прес-фонд журнала „Промінь" — $5.00.

Мати і дружина Анастасія Гарасим, Тандер Бей.

— — — —

На нев'янучий вінок в першу річницю смерти мого дорогоог мужа, бл. п. Олександра Гуменного, який упокоївся 16 березня 1970 року, складаю в його світлу пам'ять $5.00 на журнал „Промінь".

Галя Гуменна, Едмонтон.

— — — —

На свіжу могилу мого дорогого мужа, бл. п. Стефана Франка, який упокоївся 6-го січня 1971 р. у Тіодорі, Саск., на нев'янучий вінок пересилаю $10.00 як пожертву на фонд журнала „Промінь". Покійному хай канадійська земля буде легкою. Вічна Йому пам'ять!

Параскевія Франко, Тіодор.

— — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої мами, бл. п. Йосефи Демчук, яка відійшла у вічність 21-го жовтня 1970 року, складаю на прес-фонд журнала „Промінь" $5.00.

Євгенія Козяр, Канора, Саск.

— — — —

В десяту річницю смерти наших дорогих родичів — мами і батька, бл. п. Марії і бл. п. Дмитра Фербеїв, які упокоїлись в м. квітні 1961 року в Едмонтоні, складаємо нев'янучі вінки в їх світлу пам'ять $15.00 на журнал „Промінь".

Наталка Мельничук,
Мирослава Фербей і
Леся Івасюк — Едмонтон.

— — — —

В пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Григорія Шнурка, складаю $5.00 на нев'янучий вінок на прес-фонд журнала „Промінь".

Ольга Шнурко, Місисаго, Онт.

— — — —

Замість китиці квітів на могилу, бл. п. Олімпії Цвіклевич в Едмонтоні, складаю $5.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Олена Криштанович, Гамільтон.

— — — —

У четверту річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Пилипа Кошлая і сина Володимира Романа, складаю як нев'янучий вінок в світлу пам'ять покійних $5.00 на пресовий фонд нашого жіночого жунрала „Промінь".

Дружина і Мама Катерина Кошлай.

Громадська і родинна хроніка

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК
Гефорд, Саск.

Відділ ім. Ольги Басарабової улаштував імпрезу спеціяльно для відзначення членок, які вже 25 літ працюють у відділі Союзу Українок Канади. Вшанування членок відповідною програмою відбулось 29 листопада 1970 р. в залі Українського Народнього Дому. Членки удекорували стіл квітами, колачами, свічками та відповідним тортом. Сцена удекорована смолоскипом — символом-відзнакою Союзу Українок Канади.

Програмою імпрези керувала голова відділу, пані П. Барабаш. Спільним співом „О, Україно" було відкрито це свято. Головну доповідь того дня виголосила гостя бесідниця пані Оля Андрущак, довголітня провідниця в Гефорді і в Саскачевані та в Союзі Українок взагалі, яка тепер живе у Саскатуні. Слово нашої доповідачки було звернене до молоді, про вихохування — дома і поза домом, про значення рідної мови та способи її опанування в наших часах, про відповідальність родичів, дому а також і організації.

Другою доповідачкою була пані Катерина Маліцька — гість промовець з Норт Бетлфорду. Тому, що це було свято відзначення членок за довголітню працю, пані Маліцька говорила про значення нашої відзнаки — смолоскипа — як символу світла нашої культури, щоб ми уміли шанувати себе як нарід, як організація серед інших народів у Канаді.

По цім слідувала церемонія відзначення членок, яку виконувала пані Маліцька. Вітаючи кожну, пані Маліцька вручувала грамоту та удекоровувала корсажем з живих квітів. Членками 25-літньої праці у відділі є пані Марія М. Калин і пані Г. Михайліна Симчич. Членки, що одержали почесне членство є: Юхимія Торчук, Анна Боднарчук, Анна Турчиняк, Марія Федиш, Марія Павлик.

Відбулось урочисте краяння торта, що його виконали пані Марія Калин та Михайліна Симчич.

Відбувся гуртовий спів народніх пісень — співали всі — гості і учасники програми. По цім слідував фільм, яким висвітлено дещо зі святочних, раніше відбутих імпрез, відзначень і з'їздів, на яких були членки відділу з пані О. Андрущак. Це була цікава

Світлина з відзначення у Гефорді — зліва направо пані: П. Барабаш, Оля Андрущах, М. Симчич, М. Калин, А. Турчиняк, Ю. Торчук, А. Боднарчук, К. Маліцька.

точка, бо показала нам дещо з нашого минулого.

На закінчення членки подали перекуску і чай. Кінцевим словом подяки голови пані Барабаш, ми закінчували нашу святочну імпрезу, на якій ми знову вшанували наших заслужених членок.

Анна Ткачук, реф.

СВЯТОЧНА ЗУСТРІЧ ЧЛЕНОК

24 січня 1971 р. відбулася, запланована головою культ.-осв. ком. п. д-р Г. Янішевською, святочна зустріч членок відділу ім. св. кн. Ольги при Катедрі св. Володимира у Торонті.

Велика кількість запрошених гостей звеличила та надала цій імпрезі приязного, родинного характеру. Голова відділу п. М. Божик виголосила вступне слово і попросила п. добр. А. Ференсів прочитати молитву.

Доповідали голова Союзу п. Леся Хорош-Ґрегорі ,добр. А. Ференсів і п. Калина Сакалюк. У доповідях було згадано початок заіснування СУК, його значіння як об'єднуючого чинника та його вплив на національно-культурний розвиток. Була підкреслена праця у відділах для допомоги Православним Українським Церквам у Канаді і поза її межами, школам при церквах, культурно-освітнім установам та харитативна праця. Були порушені сучасні проблеми у зв'язку з вихованням молоді і дітей в школах, включно з проблемою вихователів у дитячих садках.

З великим зацікавленням прослухали присутні, всебічно інформуючої доповіді. П. М. Волосевич висловила щиру подяку і ґратуляції голові Союзу Українок Лесі Хорош-Ґрегорі, п. добр. А. Ференсів і п. Калині Сакалюк.

Після офіційної частини був висвітлений фільм „Українське Різдво в Канаді". Краса наших звичаїв у святкуванні Різдва Христового полонила присутніх. Там перша зірка, яку чекали діти, образи у вишитих рушниках, дідух, сіно, родина за Святою Вечерою, спів колядок, колядники зі звіздою усе разом творить зміст і велич наших традицій. Проект фільму приготовила бувша голова Союзу п. Софія Василишин. Пояснював картини пан Орест Улян. Фільм висвітлювала п. добр. А. Ференсів при допомозі своєї донечки Марти. Після закінчення фільму присутні проспівали колядку „Добрий вечір тобі".

Голова освітнього комітету д-р Г. Янішевська подякувала учасникам програми і усім присутнім. Чайне прийняття очолила голова відділу п. М. Божик, допомагали д-р З. Плітас, п. В. Лавринюк, п. М. Квас та інші. П. М. Квас подарувала для розігравки, на користь відділу, гарно вишиту маленьку подушечку.

Є. Василів, прес. реф.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Для відзначення 100-ліття з дня народження найбільшої української поетеси Лесі Українки, відділ ім. св. кн.

Ольги при Катедрі св. Володимира у Торонті влаштував 14-го лютого 1971 р. святочну імпрезу, заплянованy головою культ.-осв. ком. при відділі д-р Г. Янішевською.

Між присутніми були о. о. Настоятелі Катедри, пані добродійки, Голова СУК п. Леся Хорош-Ґрегорі та голова жіночого відділу КУК п. д-р З. Плітас. Голова відділу п. М. Божик коротким словом про Л. У. розпочала імпрезу. Доповідь про життя і творчість Л. У. виголосила поетеса Віра Ворскло. Крім біографічних данних В. Ворскло розглянула Л. У. як жінку християнку, як мистця, провела розвідку над творами: „Боярыня", „Лісова пісня", „Контра Спем Сперо", „Касандра" та інші. В. Ворскло зазначила, що у своїх творах Л. У. осягнула найвижчу поетичну форму, що її твори увійшли в світову літературу. Вона була провідницею, була великою національною пророчицею. Поетеса В. Ворскло згадала ще про одну рису чутливої душі Л. Українки, а це про любов поетки до українського фольклору і музики. Доповідь В. Ворскло всебічно насвітлила обставини, в яких виховувалася Л. Українка. Вірш „Слово" продеклямував Віктор Ліщина, вірш „Контра Спем Сперо" продеклямував Тарас Ліщина. Музичні точки виконували: оркестра ім. Митрополита Іларіона, під диригентурою проф. п. І. Пасерба виконала увертюру до опери „Наталка Полтавка" муз. М. Лисенка та в'язанку народніх пісень „Ой у тому саду"... аранж. І. Пасерба, пісню „О, не зникли золотії терни" слова Л. У. проспівала Христина Хорош, муз. супровід виконав на піяніно Михайло Стецишин, Патетичну Сонату, муз. Бетговена та Анданте і рондо Капрічіо, муз. Мендельсона виконала з чуттям на піяніно панна Надія Середа і пісні: „Мій Шлях", муз. С. Рудича, „Смутної Провесни", муз. М. Лисенка та „Гетьте, думи, ви хмари осінні", муз. Я. Степового, слова Л. У. виконала відома, професійна співачка панна Раїса Садова.

Муз. супровід виконала на піяніно панна Алла Качевська. Так відзначив наш відділ 100 ліття з дня народження найкращої Доньки України Лесі Українки, яка силою свого духа змагалася з тяжкою недугою, не заломилася, а з вірою у перемогу правди і визволення українського народу боролася до останньої хвилини свого життя за зброю обравши слово.

На закінчення голова культ.-осв. ком. д-р Г. Янішевська висловила щиру подяку учасникам програми і усім присутнім, згадавши при тому, більш детально, як цікавилася і любила Л. Українка музику, сама записувала мелодії українських пісень і веснянок та співала деякі для запису комп. Миколі Лисенкові.

Є. Василів, прес. реф.

НОВИНИ З ВАНКУВЕРУ
(продовження)

Громадській праці немає кінця, особливо це відноситься до нашого сумлінного жіноцтва, яке працює безупинно, улаштовуючи різні підприємства та інші оказії.

Відділ ім. Л. Українки у Ванкувері, маючи на увазі будову нової авдиторії, наполегливо працює для придбання фондів, не забуваючи також і за освітню ділянку. Після успішної Йорданської вечері, показу фільмів про події у відділі, вечорниці, які відбуваються протягом майже 3-ох місяців, де під умілим проводом та вказівками, членки, молодь та діти побирають інструкції писання писанок (цю ділянку доглядають пані: О. Кіндрачук, Н. Воробець та панна І. Воробець), довголітня інструкторка пані О. Сироїд, навчає бажаючих вишивання, решта пань мають інше зайняття: шиють ковдри, приготовляють різні речі для базару.

І так, заходом освітнього комітету, головою якого я пані М. Вакалюк, 21 лютого був улаштований концерт присвячений 100-річчю з дня народження-патронки нашого відділу — Л. Українки. Треба додати, що при кінці кожних місячних зборів освітній комітет плянував мати короткі інформації-доповіді на різні теми. Тому, 9-го лютого добр. К. Бублик (одна із членок комітету) прочитала про письменницю О. Пчілку, яка своїм позитивним впливом та патріотизмом дала світові величну постать Л. Українки. Концерт відкрила добр. К. Бублик, вона ж і керувала добірною програмою, яка складалась з таких точок: вірш „СІМ СТРУН" — деклямував Р. Шевчик, а С. Мисько розказала „НАДІЯ" — згадані учні з чуттям передали слухачам ці поеми. Реферат, про життя і творчість поетеси, прочитала пані Л. Митрук. Як і завжди, добре підготований хор, під умілим керівництвом диригентки пані О. Єлиняк, виконав 2 пісні: „КОЛИСКОВА", слова Л. Українки, музика проф. С. Яременка та „КРИЛЕЦЬ". Слідували музикальні точки, які були добре виконані. Наталка і Петруся Романюки гарно заграли на мандолінах 3 українські пісні, а Христина Єлиняк, надійна піяністка, заграла в'язанку українських мелодій. Програма була змістова і добре уложена. При кінці програми, голова відділу пані Н. Воробець, висловила подяку учасникам програми та всім присутнім. „ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА" та „БОЖЕ ЩАСТИ" закінчено концертову частину. Членки жіночого товариства частували перекускою, під час якої присутні обмінювались думками, та складали пляни на майбутнє.

К. Б.

КОНЦЕРТ В РОКОВИНИ 100-РІЧЧЯ Л. УКРАЇНКИ
Лашін, Кве.

В неділю, 21-го лютого 1971 р. відділ С.У.К. ім. Св. Княгині Ольги в м. Лашін, Кв., спільно з СУМК-ом і Рідною Школою улаштували свято Лесі Українки в роковини століття з дня народження поетеси. Вище згадане свято відбулося у формі академії; на якій ми своїми місцевими силами, хоч скромно, але глибоко вшанували поетесу словом і піснею.

Програма свята: Вступне слово — голова відділу п-і В. Демосюк. Реферат — голова культ. освітнього комітету — п-і Т. Клемба, вірш „Надія" — п-а Ю. Тихонова, вірш „Слово" — М. Тихонова, поема „Роберт Брюс — король шотляндський" — спільна декл. учнів Рідної Школи, „Давня Весна" і „Привіт Вітчизні" — хоровий спів учнів Рідної Школи, вірш „Моя Батьківщина" — Леонід Шулік, вірш „Українець" — Юрій і Ґеня Туранські, „Знайомство Лесі Українки з арабськими дітьми" — п-а М. Ґайос, „Конвалія" — п-і В. Демосюк, „Боярыня" (дія 5-та) — М. Тихонова, „Грішниця", інсценізація: пп-і Т. Клемба, О. Штихно і Л. Рудич, „Єврейська Мелодія" — п-і Н. Латиш, Леся Українка в Болгарії — п-і В. Кисленко, Леся Українка в Берліні — п-і І. Гела, Леся Українка вітає у себе Ольгу Кобилянську — М. Тихонова, Леся Українка в гостях у Ольги Кобилянської — п-і В. Демосюк, Одруження Лесі Українки — п-і Л. Рудич, Подорож Лесі Українки до Єгипту — п-і О. Штихно, кінцеве слово — Т. Клемба, національний Гимн „Ще не вмерла Україна".

Чайне прийняття і товариська гутірка для всіх присутніх.

Кожний виконаний твір Лесі Українки був попереджений коментарем Б. Якубовського. Коментарі подала М. Тихонова. Учні Рідної Школи були під доглядом учительки Р. Ш. п-і Н. Латиш, конференсь'є — М. Тихонова. Артистична декорація сцени — Володимир Гайдук.

М. Тихонова, секр.

„ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ" У ВИНДЗОРІ

Кожної весни, заходами відділу ім. Лесі Українки влаштовується „Весняний Чай". Це неначе зустріч весни, — цієї найкращої пори року.

Ця імпреза, майже кожного року, відбувається у Вербну Неділю, як символ „Верби", — дерева що першим прокидається до життя після зимового сну й відпочинку. Ось так і цього року, 19-го квітня о годині 3.00 по полудні, наше Жіноче Товариство влаштувало цю гарну імпрезу, на яку зійшлося поважне число жінок, молоді, дітей та чоловіків.

Приємно вражає око заля, святково прибрана вмілими жіночими руками. В одній частині залі розміщені українські вишивки, килими, писанки одна-одної кращі, ніби сперечаються між собою котра з них гарніша. Також, різьблені речі, й ляльки в українських строях, — власність нашого музею. Ляльки, також, виготовлені нашими членкинями.

Далі прекрасна збірка української графіки ,— власність панни Лесі Семенюк, яка відвідуючи Україну удостоїлась такого подарунка від невідомого їй мистця-маляра, який даруючи ту цінність, певно пізнав, кому її передає, бо Леся, дійсно, зуміла оцінити цей подарунок і зберігає його як святість. Далі, по всій нашій просторій залі, розставлені столики накриті вишитими обрусиками, на яких стоять живі нарцизи з галузкою „Верби", провісницею нового життя. З самого переду великий стіл, накритий гарним вишитим обрусом, посередині квіти обложені писанками, а вже навкруги цього ріжна пожива, мистецько приготована нашим соціяльним комітетом.

Імпрезу відкрила голова, пані Вероніка Костинюк, привітавши присутню голову Східньої екзекутиви Союзу, пані Орисю Сушко, яка приїхала звеличати наше свято, як головна доповідачка. Пані В. Костинюк привітала також усіх присутніх членок і гостей, й далі керувала програмою...

На фото зліва направо пані: Галя Панчишак, Марія Старух, Іванна Іваночко, Вероніка Костинюк. На них українські строї, які вони демонстрували, а фото зроблене на фоні чудової української графіки.

Уступивша голова пані М. Телега, представила шановну гостю й уквітчала її корсажем. Пані Орися Сушко відома в Виндзорі, бо тут народилась, тут провела своє дитинство, тому Виндзорці щиро, як свою, її привітали. Доповідь пані О. Сушко була цікава й актуальна. Вона окреслила сучасні проблеми збереження нашої молоді при українстві, збереження української мови, що її так занедбують самі батьки, закликала жіноцтво цінити свою організацію, всебічно її підтримувати, і з пошаною згадувати матерів-піонерок, що в далеко-несприятливих умовах життя заснували свою організацію, та що такими матерями виховані діти, при церкві а відтак в СУМК-у принесли найбільше користи й слави для свого народу, й для розвитку Канади. Шановній доповідачці подякувала добр. Надія Метулинська, й підкреслила головні точки з доповіді, щоб жінки взяли те до уваги.

Далі слідувала концертова частина... Ансамбль Бандуристок СУМК, під керівництвом Євгена Метулинського, виконав декілька пісень на бандурах: „Ой там за Дунаєм...", „Вилітали Орли..." „Та туман яром котиться..." та „Запоріжський Марш". А Дівочий ансамбль СУМК, під керівництвом добр. Н. Метулинської, заспівав ряд пісень: „Сонце заходить...", „Дівчинонька по гриби ходила...", „Київський Вальс", та „Полтавський рушничок". До пісень акомпаньювали на бандурах: Є. Метулинський та молодший, надійний бандурист, — Петро Косик.

Чотири пані, вбрані в українські народні строї, зустрічали гостей та демонстрували ці строї. Ці пані чудово відспівали жартівливу, народню пісню: „Ой чорна я, си чорна...", а присутні нагороджували виконавців бурхливими оплесками за виконання.

Після концертової програми голова пані В. Костинюк подякувала бандуристам, дівчатам-СУМКівкам, за звеличення нашої імпрези гарною грою й чудовим співом, і сказала що ми гордимося нашою СУМКівською молоддю, яка бере активну участь в розвитку нашої громади, а також подякувала Товариству Українців Самостійників за опіку над нашими бандуристами й церковним хором, нетільки морально-виховну але й матеріяльну.

Подякувала музейному комітетові за приготовану виставку, й пані І. Іваночко та Просим'як за принесені строї і експонати. Панні Лесі Семенюк подякувала за виставку „графіки" а Со-

ціяльному Комітетові в особах пань: М. Костів, С. Друль, А. Ткачук, А. Момотюк, за вміло приготовану перекуску. А всім, що допомагали в приготуванні цієї імпрези. Потім запросила всіх присутніх на перекуску... Чай наливали: Добр. Н. Метулинська, пані Є. Кузик, М. Телега, С. Друль.

Під час чайного прийняття відбулася розігравка: Ляльки в українському строї, вишитої подушки та двох вишитих серветок, що їх приготовили й подарували добр. Н. Метулинська й пані Аделя Мілько. Дохід з розігравки призначений на фонд будови Іконостасу, де наше Товариство закупило один з „кивотів". Після чайного прийняття присутні ще довго не розходилися, милуючись гарно впорядкованою виставкою, та поділяючи свої враження. В приємній весняній атмосфері пройшла ця, вдала, імпреза, залишаючи кожному присутньому милий спомин й бажання, щоб і наступної весни зустрітися в такому ж гарному товаристві. На наступну весну плянується: відкриття нашого музею та показ історичної „Княжої та Козацької ноші". Це дуже важлива частина нашого проєкту на 1971 рік.

Чайні імпрези мають в нашому житті двояке значення: демонстрування нашої української культури, та єднання нас в жіночих товариствах й навколо нашої Української Православної Церкви в Канаді. Ми щиро запрошуємо молодь брати участь в цій корисній праці, й перейняти все те, дорогоцінне й потрібне для нашого збереження як народу, що ми отримали від своїх матерів.

Н. Метулинська, кор. секр.

Замітка редакції:

Ми дуже вдячні за надсилання звідомлень з імпрез, але вони мусять бути надіслані вчасно. Репортаж з Виндзору ми щойно одержали, а імпреза відбулась минулого року в квітні. І не в докір про це згадуємо, але не хочемо приймати на себе більше обвинувачень від читачів за спізнені матеріяли.

Редакція.

25-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ Мусідора, Алта.

В неділю 1-го листопада 1970 року відділ ім. Лесі Українки у Мусідорі святкував свій ювілей — 25-ліття свого зорганізування. Святочна програма відбулась в Народнім Домі ім. Івана Котляревського.

Наш ювілей почався вечірнею в Православній Церкві Пресв. Богородиці, де Всеч. о. М. Савченко відслужив Молебень за здоров'я членок а Панахиду за померших членок і членів Товариства ім. Івана Котляревського. Співав хор з Ту Гилс під диригентурою пана С. П. Мулька. Около сто гостей прибуло до Народного Дому. Репрезентантками дальших відділів були з Едмонтону, Ту Гилс, Мирнам, Моркемб, Бросов і Лужен.

Голова відділу пані Софія Лясик була предсідницею цілої програми. У своїм вступнім слові вона сказала, як то приємно мати так багато гостей на нашім ювілеї, які своєю присутністю вшанували роковини 25-ліття відділу у Мусідорі. Відтак пані Лясик представила гостей за головним столом, а ними були — пані: Анна Звоздецька — голова Албер. пров. екзекутиви, Ольга Качмар, Марія Костюк — це заслужені у нас членки основательки та інші гості. Головний стіл був убраний колачами у пам'ять тих, що відійшли у вічність, а тортом у пошану 25-ліття відділу ім. Лесі Українки. Цей торт спекли пані: Кат. Мандрусяк і С. Лясик. Пані за головним столом були удекоровані корсажами.

Пані А. Звоздецька вручила грамоти двом паням основателькам — пані О. Качмар і пані М. Костюк за 25-літню працю, а пані Лясик вручила їм від членок по срібній ложечці. Всеч. о. М. Савченко дав признання жіноцтву за працю.

Привіти з нагоди ювілею відділу складали: п. Михайло Качмар від церковної громади і Народного Дому, пані Павліна Мулька від відділу ім. Лесі Українки в Ту Гилс, пані Єлена Маріянич, голова відділу в Ту Гилс, пані Мілька Дубельт, голова відділу у Мирнам. По цім пані Дубельт представила голову провінц. управи на Альберту — пані Анну Звоздецьку.

Слідувала промова пані Звоздецької, в якій вона підкреслила значення організації Союзу Українок Канади, оцінила працю відділу у Мусідорі, який хоч і невеликий своїм числом, але завжди був активним та лояльним, привітала також відзначених членок та побажала успіхів на майбутнє.

Кінцеве слово сказала пані Ольга Качмар, яка в імені членок відділу у Мусідорі подякувала учасникам за їх добру волю, що вони прибули поділити з ними їх громадські досягнення, подякувала промовцям за цінні думки і побажання. У своїм слові пані Качмар згадала про тих девять членок, які були головами відділу у тих 25 роках товариства. Згадала пані Качмар і про тих, які відійшли від нас у вічність — їх присутні вшанували повстанням з місць і хвилиною мовчанки.

На закінчення пані Марія Костюк, яка була з черги другою головою відділу згасила свічки на прибранім торті і гості відспівали „Де згода в родині". Членки подали перекуску. По цім було висвітлено фільм з поїздки по Україні п-ва Звоздецьких.

Ольга Качмар, секр.

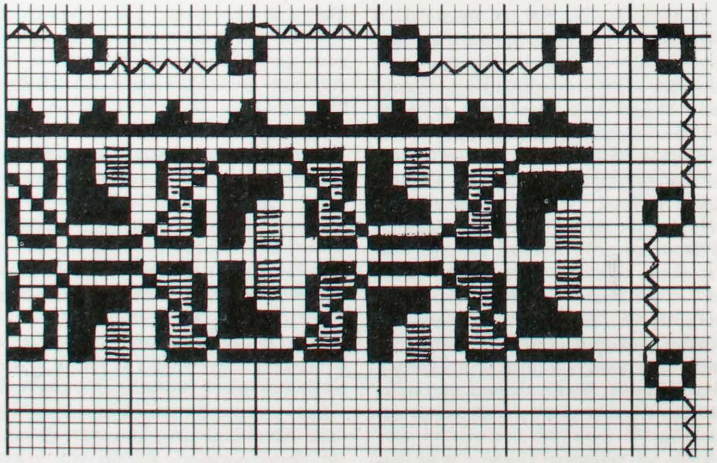

Широкий взір до блузки приміщений напереді, наче б обрамовував пазуху. Стилізований взір виконаний у двох красках — ясно-брунатній і рожевій хрестиками, півхрестиками і настилуванням — (гладдю). Вузький мотив приміщений також на рукавах, манжета і комірчику.

= рожева 603 ■ брунатна 801 — нитки ДМС.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

РІДЖАЙНА, САСК.
Відділ Доньки України

Річні збори відділу відбулися в вівторок 3-го листопада 1970 р. в залі Народнього Дому. Голова відділу Ґлена Мельничук відкрила збори. Молитву перед зборами провів о. Н. К. Мороз. Дво-хвилевою мовчанкою вшановано відійшовших громадян у вічність.

Про діяльність відділу звітували членки заряду та голови комітетів: — М. Юзик замість відсутної секретарки А. Ваврух, касирка — Е. Клапоущак, мистецтва — М. Андрейчук, місцевої Жіночої Ради — М. Шевчук, освітньо-культурного — М. Корпан, проєкту — О. Король, рідної школи — О. Патрилюк, Комітету КУК — М. Юзик, кореспонденційної секретарки — К. Пасека, комітету відвідування хворих — А. Лозецька і М. Середюк, комітет телефону — Ю. Онишко і звіт голови відділу — Ґ. Мельничук. Звіт куховарства подала Н. Патрилюк.

В протягу року товариство відбувало свої загальні збори кожного першого вівторка в місяці, як також засідання екзекутиви в міру потреби. Заходами відділу улаштовано Різдвяний чай, Різдвяний концерт, День Матері, Свято Шевченка, збирали на Кенсир фонд, брали участь в Юнайтед апіл, Свято Героїнь з участю КУК, Йорданську Святу Вечерю, Великодній обід, весняний чай, Великодній чай і печиво, осінний базар, похоронні обіди, Храмове святкування, на якому гостили Всеч. о. Протор. др. і добр. Савчуків, взяли участь разом з складовими організаціями у святкуванню 60-ліття „Українського Голосу", подали обід, брали участь в нарадах місцевої Жіночої Ради, відвідували хворих, збирали одіж на поміч Югославії, брали участь в КУК.

Жертвували на фонд допомоги в Югославії $25.00, на Рідну Школу $50.00, Ювілей „Українського Голосу" $100.00. На місцеву церкву $1,-550.00, на „Промінь" — $10.00, Народній Дім $700.00, на Літню Оселю $25.00, „Український Голос" $25.00, на народне мистецтво $50.00, СУМК $10.00, організаційний фонд (СУК) $10.00, музейний фонд $5.00.

Загальний фінансовий стан відділу: З року 1969 осталося в касі — $789.63, приходи в 1970 році — $7,194.10, розходи — $6,292.63, в касі осталося — $1,691.10.

Предсідницею річних зборів була пані Марія Корпан, секретарювала пані Марія Юзик.

Заряд товариства на 1971: Уступивша голова — Ґ. Мельничук, голова — М. Корпан, заступниця голови — Ґ. Кушнір, друга заступниця — С. Анклевич, рекордова секретарка — А. Ваврух, кореспонд. секр. — О. Мороз, касирка — Е. Клапоущак, комітет проєкту — О. Король, Н. Гордійчук, С. Бобовська, О. Мороз, комітет мистецтва — Ґ. Кушнір, О. Мороз, місцевої Жіночої Ради — М. Шевчук, А. Масиник, культурно освітний — А. Мудра, С. Хриптул, комітет Рідної Школи — О. Патрилюк, Е. Шипиляк, С. Джонсон, контрольори — С. Анклевич, Е. Шипиляк, М. Солтис, членство і „Промінь" — М. Юзик, Н. Зенчишин, Ю. Онишко, комітет відвідувань хворих — А. Лозецька, М. Середюк, комітет телефону — Ю. Онишко, А. Шипинюк, комітет кухні — Є. Патрилюк, Д. Грегорі, представництво до КУК — голова М. Юзик, репрезентантки — А. Мудра, С. Хриптул і М. Корпан.

О. Мороз, кор. секр.

ГАМІЛЬТОН, ОНТ.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори товариства відбулися 9-ого листопада, 1970 року, в залі Собору Св. Володимира. Зборами керувала голова відділу пані Марія Шічова, а секретарювала секр. відділу пані Марія Пасіка.

Збори відкрила пані Шічова, о. Прот. Федак провів молитву, а по молитві— слово о. Прот. Федака, яким він привітав членок, і склав щиру подяку за корисну працю, що її виконувало жіноцтво за цей рік. Також підкреслив, що якби не жіноче товариство, то ми навіть половини досягнень не могли б мати в громаді. о. Прот. Федак побажав ще більше успіхів в праці, щоб ми знова зустрілись здорові, та просити Господа, щоб дав нам здоров'я працювати дальше. Вшановано пам'ять членок відійшовших у вічність однохвилинною мовчанкою.

Слідували звіти річної діяльности товариства, їх здавали членки заряду і комітети. Після одобрення звітів, голова подякувала членкам за таку щиру співпрацю, і за довіря.

Діяльність т-ва: Впродовж року відбулось 11 місячних зборів, і 4 засідань управи. Членки т-ва приготовили Йорданську Святу Вечерю, обід під час Архиєрейської Візитації, обід за членів, які відійшли у вічність, вечерю під час 1 і 2-ого пущеня, вечерю під час відсвяткування Ювілею „Українського Голосу", членську перед-різдвяну вечерю і 5 разів перекуску-прийняття.

Відсвяткувано свято нашої патронки Лесі Українки. Започаткувано влаштування Річного Весняного Базару на площі в „Шопінг Сентер", з розпродажею фартушків, вишивок, кераміки, писанок, пирогів, голубців і домашного печива. Відбулось 2 рази Бінго, 1 Писанкове Бінго, і випродаж уживаних річей.

Товариство жертвувало на місцевий Собор $1,000.00, купило 2 кухні до залі при Соборі, вартости понад $2,103.00, до котрих з допомогою пристав місцевий відділ ТУС. Дальші пожертви т-ва на журнал „Промінь", і на ювілейний фонд „Українського Голосу". Вислано 2 делегатки на Провінційний З'їзд в Монтреалі. Відвідували хворих і висилали цвіти.

Фінансовий звіт: Перенесено з 1969 року — $178.43, приходи 1970 року — $5,330.55, розходи 1970 року — $4,899.63, в касі готівки — $609.35.

Склад управи на 1971 рік: Уступивша голова — Марія Шічова, голова — Марія Пасіка, заступниця голови — Євгенія Гребенюк, секретарки — Марія Пилипюк, касирка — Марія Грицьків, фін. секретарка — Наталя Бал. Контрольна Комісія: Марія Баран, Галя Довбета, Марія Лещук. Референтки: освіти — Варвара Логин, добр. П. Федак, Анна Токарик, Ольга Кульчицька, Дарія Бродгед; Інституту — добр. П. Федак, „Променя" — Марія Пелепяк, СУМК — Галя Козак, СУМК (молодшого відділу) — Анна Кіт, Залізного Фонду — Катерина Баюс. Музейний Комітет: добр. П. Федак, Юлія Новак, Анна Кіт, Анастасія Каліщук, Надія Пенюк, Галя Козак. Комітет відвідування хворих: Марія Шічова, Дарія Загарій, Марія Пелепяк, В. Спісак, Євгенія Гребенюк. Почесні сестриці: М. Волковська, М. Будник, К. Фастрига, А. Чернешук. Сестриці: К. Черопіта, М. Шічова, Д. Загарій, О. Антонюк, К. Гупка, Л. Рущин, Х. Юхимець. Догляд кухні: Ліда Рущин, Марія Шічова. Господині: М. Шічова, М. Баран, Д. Загарій, Р. Окраїнець, Ю. Стецик, О. Возьна. Телефонічний комітет: Є. Гребенюк

очолює. Членки — К. Клекотюк, М. Лещук, Є. Струсь, Г. Довбета, Д. Безан.

Нововибрана голова пані М. Пасіка висловила подяку за довір'я, обіцяла працювати по змозі своїх сил, щоб успіх нашої праці і надалі був взірцевим, і побажала щирої співпраці всіх членок. Пані Пасіка привітала бувшу голову центральної управи С.У.К. пані А. Токарик.

У своїм слові пані Токарик закликала членок, щоб всі брали участь, бо тільки тоді, коли доложуть всі старання, праця постійно буде йти певним кроком вперед.

В нас провадиться Недільна Школа при Соборі Св. Володимира під керівництвом добр. П. Федак. Також провадиться Рідна Школа, якої директором є пані В. Логин.

Марія Пасіка, секр. зборів.

ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА
Відділ ім. Княгині Ольги

Річні збори відділу відбулися 3-го грудня 1970 р. у соборній авдиторії. Збори почались молитвою, яку провів капелян Всеч. о. Прот. С. Кіцюк. Предсідницею зборів була голова відділу Діяна Бабинчук, секретарювала Василина Кутна.

Через те, що ми святкували у році 1970 сторіччя Манітоби, наші річні збори були дещо відмінні як звичайно, бо ми цими зборами закінчували святкування сторіччя. Збори почались буфетовою вечерою. Після вечері голова Д. Бабинчук покликала до слова о. Прот. С. Кіцюка. У своїй промові отець сказав, між іншим, що відділ виконав ті обов'язки, які були наложені на нього. Отець закликав також триматись тих цілей, для яких наша організація була створена, та побажав відділові успіхів у дальшій праці. Гостями на вечері були сестриці Собору, яких ми, за жертвенну працю на літній оселі „Веселка", нагородили дарунками.

Після річних зборів відбулось відзначення 18-ти членок відділу. Членки, які були активними при відділі поверх десяти років одержали відзнаку „Смолоскип", а ті що були активними поверх 20-ти років, отримали срібну ложечку зі смолоскипом.

Урядниці і референтки звітували про цілорічну працю.

Впродовж року відділ відбув 13 звичайних зборів і 3 засідання заряду. Отець Прот. С. Кіцюк дав виклад на тему: Значення Церковного Собору. Всечесний о. Прот. С. Симчич дав доповідь на тему: „Роля української жінки у житті нашого народу від козаччини до теперішніх часів". Відділ опікується молодшим відділом СУМК — „Підтризуб", та школою народних танків. Певна кількість членок відділу учителює у Рідній та Недільній школах. Членки працюють як виховниці, на літній оселі „Веселка". Щорічно відбуваємо курс писання писанок для учнів шкіл, рідної та недільної. Наш відділ урочисто відзначив 100-річчя Манітоби. Ми улаштували „Пікнік Сторіччя", який привабив до праці всі організації при Соборі. У програму входили: Богослуження, спільний обід з промовами та привітами визначних осіб із уряду провінції Манітоби, та управи міста Вінніпеґу; відзначення піонерів, а опісля була концертова програма на площі Собору, та спільна знимка членок нашого відділу.

Наш відділ брав участь у „Фолклорамі 70" влаштованій етнічними групами міста Вінніпеґу для відзначення сторіччя Манітоби. В свою чергу, спільно з іншими відділами С.У.К. у Вінніпеґу, ми проготовили вечерю і дали поміч при виставці українських експонатів. Співоча група дівчат при Соборі — „Тополі" — брали участь у концертовій частині вечора.

Проект нашого відділу з нагоди сторіччя Манітоби — покрити підколінних лавочок в Соборі Св. Покрови — ми виконали.

На протязі року відбулись такі підприємства: річний Весняний Чай і розігравка, весняний базар, осінний чай — прихід з якого призначений на утримання рідної школи — був улаштований при співпраці шкільного комітету. Даємо поміч і печиво на Йорданську Святу Вечерю, та на Спільне Свячене у Соборі. Також даємо грошеву поміч і печиво на такі підприємства: чайне прийняття під час осіннього провінційного з'їзду С.У. Канади, чайне прийняття, що влаштовує КУК, та чай для сліпих. Щороку маємо продаж печива у крамничному центрі Поло Парк. Улаштували показ капелюхів. Гостили обідом Добродійок під час першої їх зустрічі з нагоди 14-го Собору УГПЦеркви, який відбувся у Вінніпеґу.

Добродійна праця відділу: улаштовуємо у свою чергу, уродинову забаву для старших громадян у „Селкирк Дей Сентер". Раз у місяць ходимо шити до Червоного Хреста. Піддержуємо матеріяльно і допомагаємо під час карнавалу на користь „Веселки". Ходимо колядувати і щедрувати на користь Церкви і „Веселки". Даємо різдвяні пачки хворим і потребуючим членам соборної парафії. Приготовляємо сніданок для учнів наших шкіл після Святого Причастя. Подарували 30 тарілок, з рисунком нашого Собору, Сестрицтву при Соборі. Наш відділ вислав делеґаток на такі підприємства: 1. Одну делеґатку на 14-ий Собор УГПЦеркви; 2. Дві делеґатки на Провінційний з'їзд С.У. Канади; 3. Одну делеґатку на річницю Сестрицтва при Соборі Св. Покрови; 4. Дві делеґатки на річницю відділу ім. О. Кобилянської при громаді Св. Михаїла. П'ять членок нашого відділу входить у склад Манітобської провінційної Екзекутиви. Членки передплачують і підтримують „Промінь".

Фінансові зобов'язання: Бюджет до централі заплачено, $500.00 пожертвували на Собор Св. Покрови, $896.90 видано на покриття лавочок, $100.00 пожертвуваи на стипендію до консисторії УГПЦеркви, $100.00 пожертвували на „Веселку", $20.00 пожертвували на видавничий фонд ім. Н. Кобринської, $10.00 дали на стипендійний фонд Ман. Провінційної Екзекутиви, $10.00 дали на організаційний фонд Ман. Провінціяльної Екзекутиви, $10.00 пожертвували до допомогової скарбниці міста Вінніпеґу (Юнайтед Вей).

У банку залишилось із 1969 року — $696.92, прихід за рік 1970 — $3,064.39, розхід за рік 1970 — $3,584.25, в касі залишилось — $177.06.

Склад заряду на рік 1971: Д. Бабинчук — уступивша голова, М. Кушнірик — голова, В. Ковальчук — перша заступниця голови, А. Юрійчук — друга заступниця голови, В. Кутна — рекордова секретарка, І. Деда — касирка, М. Луценків — кореспонденційна секретарка, Д. Бабинчук — культ.-освітна референтка, О. Логвинен — представниця до Червоного Хреста, С. Пелех — референтка „Променя", Г. Онуфрійчук — референтка музею і мистецтва, А. Шевель і Г. Онуфрійчук — представниці до КУК, М. Кушнірик — представниця до льокальної Жіночої Ради, А. Тумак і Л. Ґрегорій — господині, М. Паюк і М. Равлюк — відвідування хворих, С. Керелюк, М. Задорожна, В. Ковальчук — представниці до ком. „Веселки", К. Шот — опікунка ґардероби, М. Паралюк, Л. Ґрегорій — телефо-

нічний комітет, Л. Ґрегорій, А. Юрійчук, С. Керелюк — контрольна комісія. Шкільний комітет: А. Музичук — голова, О. Довбета — касирка, М. Кіріченко — рекордова секретарка, А. Тумак — управителька.

Василина Кутна,
рек. секретарка

ВИНЯРД, САСК.
Відділ Доньки України

Річні збори членок відділу відбулись в Народнмі Домі 18 листопада 1970 року. Предсідницею зборів була пані Софія Пилипів, секретаркою пані Зоря Шевчук. Звіт діяльности т-ва за рік дала пані Зоря Шевчук, а голова пані Софія Пилипів подякувала членкам за співпрацю. Фінансовий звіт дала касирка пані Соня Пилипів.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів. Відділ сповнив свій бюджет до централі Союзу Українок. Цього року (1970) відділ дав на будову нової церкви $534.94 та інші менші пожертви, як для різдвяного кошика для бідних дітей, вінки для померлих членів і квіти з побажаннями для хворих. Відділ дав дарунок для членки, що виїжджала з околиці.

Заходами відділу відбулось два базарі — один весняний і один осінній з випродажем домашнього печива і шиттям. Членки помагають з перекускою під час похорону та поминальними обідами. З обідів для громади, що членки приготовили то було на храмове свято на Різдво Пресв. Богородиці і видали вечерю під час бенкету ТУС. Комітет добродійний відвідував хворих у шпиталі та старших громадян у старечім домі.

Софія Пилипів, прес. реф.

ВОТЕРФОРД, ОНТ.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу відбулись 22 листоп. 1970 р. в залі під церквою в присутности 17 членок. Збори відкрила голова відділу молитвою. Предсідницею зборів була пані Залуцька, секретарювала пані П. Щербань. Звіти діяльности здавали членки заряду.

Діяльність: Впродовж року відбулись такі імпрези: Йорданська Свята Вечеря, роковини Шевченка, спільне свячене, День Матері, свято св. Миколая, храм, чотири похоронні обіди, дві Панахиді, дві забаві, два весілля, збірка на квіти до церкви. Членки беруть участь у церковнім хорі. Відділ жертвував $300.00 на церкву, $100.00 на рідну школу, $10.00 на візитацію у Брентфорді, $10.00 на поборювання недуги рака.

Осталось в касі з 1969 р. — $183.18, приходи в 1970 — $1,382.88, розходи — $1,280.87, осталось в касі — $285.19.

Заряд відділу на 1971 р. — Р. Свидрович — голова, П. Щербань — рекорд. секретарка, П. Залуцька і Р. Галик — заступниці, Д. Ґулька — касирка, П. Кольман — фін. секретарка. Контрольна комісія — М. Ґулька, Д. Дворник, С. Козира.

Наш відділ і членство є діяльними, тільки бажалось би більше кооперації. Віримо, що 1971 рік буде більш діяльним. Увійшла у нас одна не дуже корисна звичка, а саме — відділ ціле літо не має зборів. Як відбудуться збори в травні, то потім аж у жовтні. Так якось відвикаємо від зборів, від товариства і потім не приходять на збори. Колись ми більше працювали при господарстві, бо було менше машинерії, але все знаходили час на дві години на збори. Хочемо вірити що при добрій волі це легко направити. Бажаю багато успіхів і щасти Боже на дальшу працю.

М. Ґулька

ҐРОНЛИД, САСК.
Відділ ім. Кн. Ольги

Річні збори відділу відбулись 22 листопада 1970 р. Збори відкрила голова пані Ґеня Боднарчук молитвою. Вшановано хвилиною мовчанки померших членок. Предсідницею зборів була пані М. Арсеній, секретаркою пані З. Панчук. Звіти діяльности т-ва здавали членки заряду.

Діяльність: За рік відбулось 6 місячних зборів і одно засідання заряду. Відділ сповнив свій бюджет до централі. Відділ жертвував на місцеву церкву, Інститут П. Могили, вислав допомогу потерпілим від землетрусу в Югославії українцям, передплачує „Український Голос" до шпиталю. Членки приготовили спільне свячене, храмовий обід, випродаж домашнього печива, поминальний обід, прийняття для трьох пар ювілятів з нагоди 50-ліття подружжя, вшанували дві старших членки, приготовили і видали дві весільні вечері та одну осінню вечерю.

Фінансовий звіт: в касі з 1969 р. — $1,795,90, приходи в 1970 — $742.73, розходи — $884,73, осталось $1,653.-90.

Заряд Т-ва на рік 1971. Голова — Ґеня Боднарчук, заступниця — Наталя Антонійчук, секретарка — Марія Данилюк, рекорд. секр. — Зеня Панчук, касирка — Марія Боднарчук (Т). Контрольна комісія: Марія Арсеній, Оля Добровольська, Наталя Боднарчук (П), Анна Петрів (І), Павліна і Марія Данилюк. Комітет придбання квітів: Наталя Антонійчук і Марія Боднарчук.

Марія Данилюк, секр.

ВАТСОН, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу відбулися 1-го грудня 1970 в домі пані К. Коміновської. Предсідницею зборів була пані М. Кінащук, секретаркою пані К. Ґоян. Голова пані М. Кінащук висловила признання членкам за їх співпрацю. Звіт з річної діяльности здавали членки заряду.

Хоч невеличкий наш гурток у жіночім товаристві, однак стараємось виконувати свої обов'язки якнайкраще. Наш відділ начислює 11 членкинь. Впродовж року відбулось 8 місячних зборів. Товариство видало кілька обідів і перекусок, членки приготовили спільне свячене, обід на храм церковної громади і День Подяки. Разом з церковною громадою приготовили осінний базар. Членки приготовили 2 пирогових пущень і також продаж пирогів. Під час Різдвяних свят членки їздили колядувати. Відвідували хворих у шпиталі і висилали картки з побажаннями та квіти хворим. Т-во закупило крісла до церковної залі. За рік відділ жертвував на такі цілі: на місцеву церкву $500.00, на організаційний фонд $10.00 і також на стипендійний фонд. Т-во передплачує журнал „Промінь", сповнило свій бюджет до централі Союзу Українок Канади.

З року 1969 осталось в касі — $511.86, прихід на рік 1970 — $548.24, розходи на рік 1970 — $783.57, в касі осталось — $276.53.

Заряд Т-ва на рік 1971: Голова — М. Кінащук, секретарка — К. Ґоян, фінанс. секретарка — О. Бокшован. Контрольна комісія — М. Франко і А. Сакундяк; сестриці: А. Манчур, Л. Процко і К. Комоновська.

Членки відділу в Ватсон бажають журналові „Промінь" та його редакторці найкращих успіхів.

К. Ґоян, секретарка.

ПОПРАВКА

До звіту відділу ім. Лесі Українки у Давфині, який був поміщений в числі 3 на стор. 30 додаємо підпис — **Анна Мазур,** секретарка.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Бабка

⅓ горнятка літеплої води
1 ложечка цукру
2 пакетики скородіючих дріжджів
3 ложки муки
2 цілі яйця
8 жовтків
⅔ горнятка цукру
2 ложки меду
½ горнятка топленого масла
2 ложки олії (Мазоля або Сафло)
1 ложечка соли
1 ложечка ванілії
Терта шкірка одної цитрини
Сік одної помаранчі.
5½ горнят пересіяної муки (приблизно).
1 горнятко родзинків.

Змішати воду з цукром, всипати дріжджі і дозволити дріжджам розпуститись. Додати 3 ложки муки і добре вимішати. Дозволити розчинові підрости. Вбити разом яйця і жовтки. Додавати цукор малими частками і вбивати. Додати решту складників крім муки і родзинків та добре разом убити. Змішати цю масу з розчином і перемішати. Замісити, даючи стільки пересіяної муки, щоб тісто було вільне. Тісто має бути багато вільніше, як на хліб. Добре вимішати способом витягання тіста вгору. Тоді додати помиті родзинки і перемісити. Накрити і дозволити вирости в теплому місці. Коли наросте, помісити і ще раз дозволити вирости. Приготовити високі форми та довільно вимастити м'яким маслом. Наповнити тільки одну третину форми тістом. Поставити в теплому місці.

Тісто має потроїтися об'ємом. Пекти спочатку в мірно гарячій печі (375) 10 до 15 хвилин, тоді знизити температуру до 325 на приблизно 20 хвилин, а після того ще раз знизити до 300 або 275, залежно від печі. Пекти всього разом одну годину приблизно.

Вийнявши бабки з печі, дозволити їм постояти у формах кілька хвилин. Тоді уважно вийняти на застелену подушку. В часі охолоджування обернути кожну бабку кілька разів, щоб не злежувалася. **С. С.**

Рогалики з сиром

Український великодний стіл не може обійтися без сира. Крім традиційної плесканки, сирника, сирної паски маємо ще й немало печива з сирною начинкою, як ось ці рогалики:

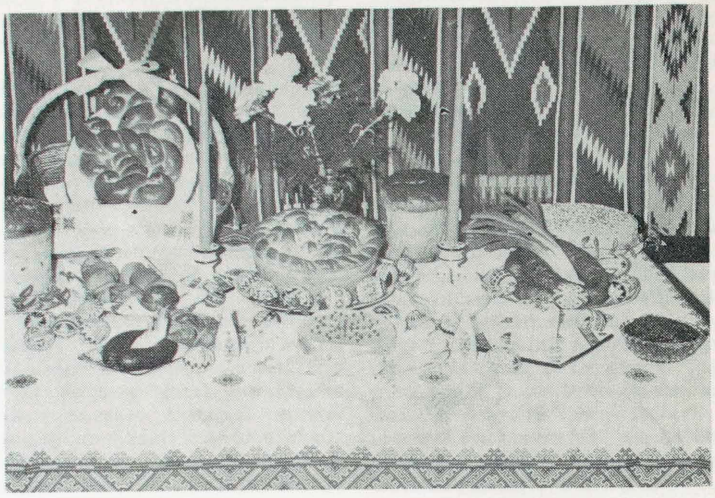

¼ горнятка літеплої води
1 ложка цукру
1 пакетик скородіючих дріжджів
4 горнятка пересіяної муки
1 ложечка соли
⅓ горнятка цукру
1 горнятко масла або „шортнінг"
1 ціле яйце
2 жовтки
¾ горнятка підкислої сметани
1 ложечка ванілії.

До води додати цукор і дріжджі та відставити на 10 хвилин. Муку пересіяти з сіллю та цукром. Додати до муки масло і перетерти як на „пай". Вбити яйце з жовтками, домішати сметану, ванілію і розмочені дріжджі. Докладно вимішати цю рідину з мукою, але не місити. Накрити і дати до холодільника на 2 години або більше. Тісто має бути холодне. Виложити тісто на підсипану мукою стільницю і поділити на дві частини. Одну частину відставити назад до холодільника, а з другої виробляти рогалики. Розтачати тісто тонко, приблизно ⅓ цаля, покраяти на квадратики приблизно 3 цалі в розмірі. Накладати нижче подану сирну начинку на один кут квадрата і звинути до протилежноог кута. Зліпити боки, уформити рогалик, загнувши вистаючий кут під рогалик. Класти з рідка на вимащену бляху. Оставшу частину тіста виробляти в такий самий спосіб. Накрити і дозволити вирости в теплому місці. Посмарувати вбитим яйцем. Пекти в мірно гарячій печі (350 до 375) приблизно 20 хвилин.

Вийнявши з печі, можна посмарувати гарячі рогалики мішаним з румом медом і тоді дати їх знову до печі, щоб просушити.

Сирна начинка:
1 фунт сухого сира
2 жовтки
1 ціле яйце
½ горнятка цукру
2 ложки м'якого масла
Терта шкірка з половини цитрини
1 ложечка цитринового соку
¼ ложечки соли
1 ложечка ванілії
½ горнятка посічених родзинків або посіченого ананасу (пайпепл).

Перетерти сир через ситко, або змолоти машинкою. Вбити яйця з цукром і маслом. Додати решту складників. Змішати з сиром. Добре захолодити. **Г. Воробець**

— — —

Підлива з хріну

До холодного м'яса добре підходить свіжий тертий хрін, заправлений до смаку оцтом і цукром. Можна теж приготовити хрінову заправу, як хто бажає. Деякі господині додають до нижче поданого припису ложечку сухої муштарди і два жовтки, зварені та перетерті через ситко:

½ горнятка густої сметани
3 ложки цитринового соку або оцту
¼ ложечки соли
2 ложечки цукру

½ горнятка тертого хріну.

Змішати разом всі складники. Накрити щільно і перетримувати в холоді. Подавати до холодного м'яса.

— — —

Великодна паска

10 горняток муки
1 ложечка соли
¾ горнятка цукру
½ фунта теплого масла
2 ложки меду
¼ горнятка оливи
3 жовтки
2 цілих яєць
1½ горнятка води, теплої
1½ горнятка молока, пряженого
½ горнятка води, теплої
2 ложки дріжджа
2 ложечки цукру

Розпустит 2 ложки цукру в теплій воді, додати дріжджа і хай постоїть 10 хвилин. До гарячого молока (не кипячого) додати оливу, мід і хай вистигне до літотеплости. Окремо вибити яйця на піну, додати цукор і дальше вибивати до білости.

До води додати молоко з медом, вимішати, вилляти яйця, додати дріжджі і легко вибити. Замісити легко теплою посоленою мукою, тісто має бути вільне додаючи увесь час топлене масло і місити, щоб відставало від руки. Поставити в тепле місце щоб тісто підросло в двоє, около 1 до 1½ години.

Виробляти і накладати в наперед приготовані форми, хай підросте около години. Помастити верх яйцем і пекти 300 між 45 до 60 хвилин. Робити 3 середньої величини паски.

Л. Кут

— — —

Пиріг з повилами

2½ горнятка муки
½ фунта масла
1 горнятко цукру
2 яєць
1 ложка солодкої сметани
1 горнятко повидел з ягід, малин або черешень.

Масло перетерти з мукою. Вибити яйця з цукром, додати сметану і вилляти до муки роблячи повільне легко замішене тісто. Тісто розділити на половину. Першу половину розтачати і виложити на помащену подовгасту посудину, краї тіста вирівняти на довкола посудини.

Повидло покласти рівним шаром, щоб не було порожнього місця. Другу половину тіста розтачати, покраяти на тонкі шнурочки, накладати поверх повидла. Пекти у вигрітій печі 375°, 30—35 хвилин.

Л. Кут

До Членок С.У.К. в Саскачевані

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Саскачеван оцим дає до відома всім Відділам С.У.К. в Саскачевані, що старанням Референтки Мистецтва, пані Анни Скоробагач, Провінційна Екзекутива розпочала новий проєкт — вишиття маленьких речей, для сувенірів при нашім головнім музеї. За такими сувенірами багато відвідувачів постійно питають і ми мусимо їх прохання задовольнити. В скорому часі кожний відділ отримає полотно, нитки і взори для цього проєкту. Просимо кожний відділ дати в цьому підтримку Провінційній Екзекутиві.

Одночасно просимо голів відділів допильнувати щоб ця праця була завершена до кінця травня цього року, щоб Музей вповні був готовий прийняти велику кількість гостей, які масово будуть прибувати до Саскачевану з нагоди „року повернення додому" — „Говм комінґ їр" та Всеканадійського З'їзду С.У.С. в днях 1-4 липня, 1971.

Вишивані речі просимо звертати на адресу пані Анни Скоробагач, як також за всякими інформаціями в цій справі. Адреса така:

Mrs. Anne Skorobohach,
702 Victoria Ave.,
Saskatoon, Sask.

Щиро дякуємо усім за співпрацю.

Оля Гавриш — голова.
Леся Удод — кор. секрстарка.

СВЯТОЧНІ ПРИВІТАННЯ НА ДЕНЬ МАТЕРІ

Ви напевно схочете привітати свою маму і для неї це буде велика приємність, коли зробите це почерез журнал „Промінь".

Ми відведемо цілу сторінку в журналі під назвою „Квітка для моєї мами". Таке привітання буде в кількох рядках — треба подати ім'я і прізвище мами, місцевість де вона живе, ваше прізвище і скромна жертва на журнал.

Коли ваша мама вже покійна то так само вшануємо її згадкою „нев'янучим вінком" в м. травні в День Матері.

В НАС ВІДБУДЕТЬСЯ СЕМІНАР

Таку новинку подає Рада Української Школи Західньої Епархії в Едмонтоні за підписом голови Ольги Лукомської і секретарки добр. Марії Керніцької.

Семінар для українських учителів, вихованників, родичів — всіх тих, що цікавляться рідномовним вихованням дітей відбудеться в Едмонтоні в Авдиторії Св. Івана під числом 10331 10 Авеню, 9 квітня 1971.

Програма семінара заповідає три показові лекції: САДОЧКА — учителька пані П. Цимбалюк, 1-шої КЛЯСИ — учителька пані Н. Гиманик і 2-гої кляси учителька пані Н. Жмурко.

На Семінар з доповіддю про наочний матеріял та як плянувати лекцію приїде з Саскатуну пані Рома Франко, педагог, проф. Саскачеванського університету.

Управа РУШ Західньої Епархії розіслала програму й листи до шкільних комітетів в Альберті і Бріт. Колумбії, якими запрошує учителів і виховників та сподівається, що учителі, вихованники і родичі використають нагоду, прибудуть численно на цей семінар. Початок в годині 9:30 рано.

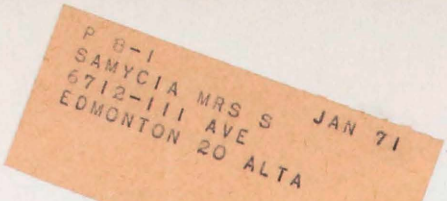

ПРИ ПР...

Едмонтон — Відділ при катед... ф. Л. Голубінська при помочі Є. Верхомин... ак, К. Міськів і С. Пауш зібрали $210 на відновлені передплати. Крім цього також пожертви на Нев'янучі вінки й прес. фонд.

Реджайна — Відділ ім. Доньки України, реф. Н. Зенчишин переслала $60.00 на відновлені передплати.

Мирнам, Алта. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. К. Ханасик переслала $60.00 на відновлення передплат.

Вернон, Б. К. — Відділ ім. княгині Ольги, реф. Ольга Шумей переслала $55.00 на відновлення передплат.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. П. Семенюк переслала $35.00 на відновлення передплат.

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, реф. Анна Стусик переслала $34.43 на передплати.

Мікадо, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. К. Корній переслала $20.00 на відновлені передплати.

Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Марія Білоус доручила $25.00 на відновлені передплати.

Торонто — Відділ ім. княгині Ольги, реф. А. Бельбас переслала прес. фонд і $39.74 на передплати.

Торонто — Пані Анна Бойко $15.00 на передплати і прес. фонд.

Торонто — Пані П. Дверничук $25.00 на передплати і прес. фонд.

Геффорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, реф. А. Ткачук $10.00 на кліше, $55.00 на передплати.

Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбус $145.00 на передплати, також пожертви на прес. фонд і Нев'янучі вінки.

Норт Бетелфорд, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. М. Гарасимів переслала $20.00 на передплати.

Келгарі, Алта. — Відділ ім. О. Басарабової, реф. Е. Коваль переслала $10.00 на відновлені передплати.

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. Доньки України, реф. Ольга Ковальчук переслала $70.00 на передплати, на Нев'янучі вінки й коляду на прес. фонд $25.00

Гамільтон, Онт. — З нагоди 25-літнього ювілею подружжя п-ва Ольги й Михайла Кульчицьких зібрано на українську пресу, з того Д. Бродгид переслала на прес. фонд журнала 10.00

Скарборо, Онт. — З нагоди дня уродин пані Анни Веліґродської у Скарборо, о. П. Самець переслав 8.50

Саскатун, Саск. — З нагоди свята старших сестриць і братчиків при катедрі Пресв. Тройці в Саскатуні, о. Г. Удод переслав на прес. фонд 5.00

Смокі Лейк, Алта. — Відділ ім. Ольги Кобилянської, реф. М. Рацой переслала $15.00 на передплати й на пресовий фонд із завіщення бл. п. В. Лазарука ... 5.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані Анастасія Григорчук — Етелберт, Ман. $20.00
Пані Л. Кулачковська — Вайта, Ман. 10.00
Пані Марія Волосевич — З нагоди прийняття в її честь 10.00
о. Г. і д-ка Удод — Саскатун 10.00
Пані Гафія Гренд — Велей 10.00
Пані Т. Кравчук — Елфрос, Саск. 5.00
Пані В. Єрмоленко — Міннеаполіс, Мінн. 5.00
Пані В. Слука — Де Па, Ман. 5.00
Панна Марія Марко — Вінніпег 5.00
Пан А. Боднар — Порт Алберні, Б. К. 5.00
Пані Л. Килимник — Торонто 5.00
Пані Анна Лазарович — Саскатун 5.00
Пані Анна Цибак — Едмонтон 5.00
Пані Л. Козар — Етелберт, Ман. 3.00
Пані Анна Євчук — Дависвю, Онт. 2.75
Пані Анастасія Кос — Едмонтон 2.00
Д-ка Меланія Мельничук — Вегревил, Алта. 2.00
Пані Катерина Шмігелська — Торонто 2.00
Пані В. Доброгорська — Флин Флон, Ман. 2.00
Пані В. Маланчук — Едмонтон 2.00
Пані Дж. Дженис — Едмонтон 2.00
Пані Една Павлик — Торонто 2.00
Пані С. Сиротюк — Ніягара Фалс, Онт. 2.00
Пані Наталя Сокач — Стівенсвил, Онт. 2.00
Пані Л. Пасинек — Ватерфорд, Онт. 2.00
Пані Анна Ґулевич — Монтреал 2.00
Пані П. Блаженко — Стоні Крік, Онт. 2.00
По $1.00 — Г. Фодчук — Вегревил, Алта.; Т. Клим, А. Ґрегорі, Ю. Мельничук, М. Королик — Едмонтон; М. Гнатюк — Виндзор, Онт.; К. Гаврійчук, П. Дверничук — Торонто; С. Григоряк — Мейпел, Онт.; А. Кіпибіда — Монтреал; І. Сторожук — Крейтон, Саск.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані В. Щербій — Мелфорт, Саск. 3
Пані М. Гарбус — Саскатун 1
Пані А. Барчук — Кенора, Онт. 1
Пані Н. Зенчишин — Реджайна, Саск. 1
Пані Марія Костів — Ґримзбі, Онт. 1
Пані М. Климишин — Мічам, Саск. 1
Пан А. Юшко — Торонто 1

Зголосилися безпосередньо за журналом

Пані Текля Дегод — Васетна, Алта.
Пані С. Боднарчук — Соррі, Б. К.
Панні Анна Холод — Стирджис, Саск.

Усім працівникам в користь журнала „Промінь" і всім жертводавцям щиро дякуємо. Нових передплатниць вітаємо.

ЩОЙНО ВИЙШЛА З ДРУКУ ЦІННА ПРАЦЯ ПРОФ. Д-Р Н. ПОЛОНСЬКОЇ-ВАСИЛЕНКО

„ВИДАТНІ ЖІНКИ УКРАЇНИ"

Цікава змістом, цінна історичним минулим, в якім насвітлено найбільш видатні постаті українських жінок дала нам авторка працю, а зокрема в 1000-ліття смерти Великої Української Княгині Ольги, якій присвячено поважну частину в розділі книжок доби. Головні розділи книжки:

Жінки княжої доби
Українські жінки Литовсько-Польської доби
Жінки доби Гетьманщини
Українські жінки XIX—XX ст.

Книжка дуже гарно видана, на дорогім папері, багато ілюстрована в мистецькій полотняній оправі. Стор. 160. **Ціна . . $6.00**

Замовляти в Союзі Українок Канади на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
620 Spadina Ave., Toronto 4, Ont.